

ELLEN G. WHITE ESTATE

UN APEL SOLEMN

ELLEN G. WHITE

Un apel solemn

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Precuvântare

Vorbind despre starea de decădere morală a lumii din zilele din urmă, Hristos spune că ea avea să fie la fel ca și pe vremea lui Noe și a lui Lot, înainte de potop și de nimicirea cetăților Sodomei și Gomorei. Dumnezeu privește asupra lumii stricate de astăzi cu aceeași indignare, ca și asupra lumii dinainte de potop, când „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate închipuirile gândurilor din inima lui, erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. — [Geneza 6, 5](#).

„Starea lumii noastre este alarmantă. Oriunde ne îndreptăm privirea vedem debilitate, chipuri pipernicite, membre paralizate, capete diformate și schilodiri de orice fel. Păcatul, nelegiuirea și violarea legilor naturii sunt cauza acestor îngrămădiri de jale și suferințe asupra oamenilor, O mare parte din tineretul care trăiește astăzi este fără valoare. Deprinderile lor stricate le nimicesc energia și aduc asupra lor boli scârboase și complicate.” ([Un apel solemn, 8.](#))

Cum se mai poate pune stavilă unui astfel de potop de nelegiuire și prin ce mijloc s-ar îmbunătăți starea morală a tineretului nostru?

[3] Numai prin citirea de cărți morale, iar nu a romanelor senzaționale. Cea dintâi carte care trebuie pusă în mâinile copiilor și tinerilor noștri, trebuie să fie Biblia. Familia este piatra unghiulară a societății și dacă ea este călăuzită de principiile moralei creștine, atunci va influența în bine societatea, dar dacă este coruptă și abătută de la principiile morale, influența ei va strica și pe cei din jurul ei.

Dumnezeu n-a lăsat lumea absolut în voia soartei ei fatale, ci i-a pus la îndemână un element de moralizare salvator, și acesta este Vestirea Evangheliei. Ori de câte ori Evanghelia a fost vestită, în mod serios unui popor sau unei națiuni, a urmat o reînnoire morală. Istoria Creștinismului și a Protestantismului confirmă aceasta cu prisosință. Civilizația adevărată nu e decât un produs al influenței Evangheliei. Oriunde au pătruns razele Evangheliei, au adus și o schimbare morală. Țările cele mai degradate moralicește sunt acelea

care fie ca n-au auzit niciodată Evanghelia, fie că au auzit-o dar au lepădat-o.

Evanghelia, deși înseamnă Vestea bună, ea nu trebuie să fie numai atât. Ea nu trebuie să fie vestită numai ca o teorie simplă despre moștenirea vieții și fericirii viitoare, ci și ca o putere moralizatoare. Într-un cer curat și sfânt nu pot intra decât cei curățiți și sfințiți prin Evanghelie. Despre Hristos se spune că „El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor”. — [Matei 1, 21](#). Tot astfel Evanghelia Sa are de scop să mântuiască pe poporul Lui de păcatele lor. Dacă vestirea Evangheliei nu are ca urmare despărțirea oamenilor de păcat, atunci această vestire e zadarnică.

Dintre toate păcatele, cel care a avut urmări mai degradatoare asupra lumii, atât înainte de potop, înainte de distrugerea Sodomei, cât și în toate timpurile, a fost păcatul desfrânării. O reformă spre îndreptare trebuie să înceapă de aici și cât mai degrabă. Acest păcat nu-l găsim, numai la oamenii majori, ci chiar și la copii. Cei majori vorbesc despre plăcerile și faptele lor desfrânate în fața copiilor și stârnesc la aceștia curiozitatea de a gusta și ei din cupa voluptăților și a desfrâului. De aici s-a înmulțit păcatul onaniei la copii și în deosebi la băieți, un viciu care are urmări dezastruoase asupra sănătății trupesti, mintale și morale a copiilor. „Nervii sensibili ai creierului și-au pierdut vigoarea sănătății lor, din pricina atâțării bolnăvicioase pentru a satisface o dorință nefirească a unei poftes senzuale. Nervii creierului, care comunică cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul și să influențeze lăuntru viața sa. Orice lucru care deranjează circulația curentilor electrici în sistemul nervos slăbește energia puterilor vitale, iar rezultatul este tocirea simțurilor spirituale.” ([Testimonies for the Church 2:347](#).)

[4]

Dacă nervii creierului sunt unicul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul, atunci cât de important este de a păstra acest sanctuar, acest post de transmisiune în cea mai desăvârșită curăție. Căci dacă acest aparat este deranjat sau profanat, atunci cerul nu ne mai poate trimite soliile sale de har. Făgăduința revărsării Spiritului Sfânt nu se va realiza cu noi, până ce nu vom deveni un popor curat și sfânt.

„După aceia voi turna Duhul Meu peste orice făptură, fii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii.” ([Ioel 2, 28](#).)

„Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. (2 Corinteni 7, 1.)

[5] Scopul acestei cărți este, de a lumina pe părinți cu privire la păcatul mânjirii morale a tinerilor și copiilor și a urmărilor grozave ale acestui păcat și a-i stimula să ia măsurile necesare însoțite de post și rugăciune, ca să curățească odraslele lor de acest viciu. Ea conține totuși o învățătură importantă pentru toți bărbații și femeile de toate vârstele, și de aceea această cărticică nu trebuie să lipsească din nici o casă.

În nădejdea că, iubiții cititori, vor înțelege influența moralizatoare a acestei cărți, și o vor citi și răspândi ca pe o solie cerească, facem, sacrificiul de a o traduce, tipări și pune în mâinile lor.

Editorii.

Cuprins

Informații despre această carte	i
Precuvântare	iv
Capitolul 1 — Un apel solemn către mame	9
Primejdia legăturii timpurii dintre băieți și fete	11
Păziți-vă copiii de molipsire!	14
Degenerarea generală a lumii	16
Legătura dintre dietă și morală	18
Puterea exemplului	19
Un refugiu sigur	21
Distrugerea de sine și pedepsirea ei	22
Lucrarea deosebită a lui Satana	24
Izvorul de ajutor	26
Capitolul 2 — Sentimentalismul	28
Misiunea femeii	30
Una din greutățile comunității	31
Exemplul lui Hristos	32
Un obicei ce stăpânește cu tărie pe oameni	32
Abuzuri conjugale	35
Femeia și păstrarea demnității ei	38
Capitolul 3 — Modestia feminină	42
Evitați aparența rea	44
Modestia în purtare	45
Capitolul 4 — Călcarea Legii	48
Capitolul 5 — Legăturile conjugale	50
Căsătorii nenorocite	51
Cauzele degenerării rasei	52
Tinerii să nu se căsătorească cu persoane bătrâne	54
Tristele rezultate ale nașterii prea dese	54
Îngrijirea copiilor	56
Necesitatea unei diete sănătoase	57
Răspunderea părintească	58
Fiți cumpătați în toate lucrările	59
Datoriile mamei trebuiesc micșorate	60
Mamele supra împovărate produc o rasă degenerată	62

Mulțumirea	62
Copiii suferă din cauza supraalimentației	63
Indigestia și urmările ei rele	64
Erori în educație	66
Prima lecțiune a copilului	67
Altarul familial	68
Distracții pentru copii	68

Capitolul 1 — Un apel solemn către mame

[6]

Motivul pentru care mă adresez mamelor, în privința acestui subiect, este, pentru că și eu sunt o mamă, și mă simt îngrijorată pentru acei copii și tineri care, prin vicii ascunse (onanie) se ruinează pe ei înșiși atât pentru această lume, cât și pentru cea viitoare. Să cercetăm deci mai aproape acest subiect, din punct de vedere fizic, mintal și moral.

Mamelor, să privim mai întâi la rezultatele acestui viciu asupra puterii fizice. N-ați observat la copii voștri scumpi lipsa frumuseții fizice, a tăriei și a puterii de stăpânire de sine? N-ați observat cum boala lor progresează mai repede de cum v-ați așteptat, încât încurcă chiar dibăcia voastră și chiar pe a doctorilor? Voi ascultați la numeroasele lor plângeri de durere de cap, de catar, de ameteți, nervozitate, dureri la umeri și la coastă, lipsă de poftă de mâncare; dureri în spate și la mâini, insomnie, călduri noaptea, simțuri de oboseală dimineata, și o istovire mare după orice muncă, când ați văzut vigoarea tinereții lor dispărând, și ați observat fețele lor palide, sau rumene peste măsură, dar v-ați ridicat voi să priviți mai adânc și să cercetați care este cauza acestei slăbiri fizice? Ați observat voi mortalitatea uimitoare printre tineret?

N-ați observat voi o lipsă în sănătatea mintală a copiilor voștri? N-ați observat că umblarea lor pare să fie marcată de extreme; că ei nu sunt atenți, și că se arată nervoși, când le vorbiți și sunt iritați? N-ați observat, că atunci, când sunt puși să facă vreo treabă, ci privesc visători, ca și când mintea lor ar fi în altă parte? Iar când își vin în fire, nu sunt voioși a pune mâna la lucru — cu toată inima — și lucrul lor e plin de greșeli, și arată atâta lipsă de atenție? Nu vă mirați voi că ei sunt atât de uituci? Cele mai simple și mai repetate instrucțiuni sunt uitate. Ei poate sunt voioși să învețe, dar aceasta nu le este de nici un folos. Mintea lor nu poate păstra ce li s-a spus, când vor să se folosească de cunoștințele lor, pe care le-au căpătat printr-un studiu aspru, de lipsesc, fiind pierdute prin sitele memoriei lor. N-ați observat că ei n-au plăcere a se angaja în nicio lucrare

[7]

activă? Și lipsa lor de dorință de a stăruii pentru îndeplinirea lucrului pe care l-au întreprins cu toată efortarea puterilor mintale și fizice? Tendința multora dintre aceștia este de a trăi în trândăvie.

N-ați văzut că fața lor este mereu întunecoasă, și tristă, și un caracter posomorit în acei care altădată erau veseli, buni și cordiali? Ei sunt ușor excitați la gelozie și dispuși a vedea lucrurile tot în rău, și pe când voi lucrați spre binele lor, ei își închipuie că sunteți vrăjmașii lor, și că i-ați muștra și le-ați pune restricții inutile.

V-ați întrebat, unde vor sfârși toate acestea, când ați privit asupra copiilor voștri, din punct de vedere moral? N-ați observat neascultarea crescândă în copii, cum și nemulțumirea și nerăbdarea lor, când sunt puși sub observație?

N-ați fost alarmați de nesocotirea autorității părintești, din partea lor, care au împovărat inimile părinților lor cu durere, și le-au încărunțit părul înainte de vreme? N-ați constatat voi lipsa de sinceritate în copiii voștri, pe care ei au posedat-o odată, și pe care ați administrat-o în ei altădată. La unii copii se observă chiar pe fețele lor trăsăturile aspre ale răutății lor.

N-ați fost întristați și îngrijați voi, când ați văzut în copiii voștri dorința puternică de a fi împreună cu sexul celălalt, și dispoziția pe care ei o posedă, de a se putea întovărăși cu acesta, încă din cea mai fragedă copilărie? Fetele voastre au fost obiectul de conversație al băieților; și feciorii voștri au fost obiectul de discuție al fetelor. Acești tineri își manifestă preferința lor pentru cutare sau cutare tânără sau tânăr, și sfaturile și avertismentele voastre nu produc decât puțină schimbare. Pasiunea oarbă stăpânește considerațiile rațiunii. Și cu toate că voi ați muștrat poate manifestația exterioară a patimii lor senzuale, și v-ați încredințat de promisiunile lor de îndreptare, dar, — spre îngrijorarea voastră, — nu constatați la ei nicio schimbare, decât că ei ascund chestiunea din fața voastră. Între tineri și tinere sunt multe întovărășiri și întâlniri secrete. Ei umblă pe calea dorințelor lor și sunt stăpâniți de patimile lor, până ce voi sunteți surprinși poate de o căsătorie prematură, sau sunteți făcuți de rușine de către aceia care, printr-o purtare nobilă ar fi trebuit să vă aducă respect și cinste. Căsătoriile timpurii se înmulțesc. Băieții și fetele intră în legături de căsătorie, cu o dragoste și judecată neajunsă la maturitate, și fără simțăminte nobile și înălțătoare, și fac legământul căsătoriei, conduși fiind doar de patimile lor. Adesea ci

fac alegerea consoartei lor fără cunoștința mamei, care a vegheat asupra lor și a îngrijit de ei din cea mai fragedă copilărie a lor.

Primejdia legăturii timpurii dintre băieți și fete

Îndrăgostirile formate în copilărie au avut adesea ca rezultat o unire (în căsătorie) foarte nenorocită, sau o despărțire rușinoasă. Legăturile timpurii, dacă se fac fără consimțământul părinților, foarte rar ajung fericite. Afecțiunile tinerilor trebuiesc înfrânate până ce vor deveni maturi îndeajuns și până ce experiența îi va face onorabili și siguri față de primejdiile lor. Acei care nu vor să li se pună restricții vor fi în primejdia de a duce târâș o existență nenorocită. Un tânăr care nu a trecut încă de 19 ani este un sărman judecător pentru a se potrivi cu o persoană, tot așa de tânără ca și el însuși, spre a-i fi tovarășă de viață. După ce judecata lor devine mai matură, ei se văd legați pe viață de alte persoane, și poate nu sunt toate așa potrivite spre a face fericiți pe fiecare. Atunci, în loc de a-și face o soartă mai bună, învinuiri reciproce survin între dâșii, și înstrăinarea se mărește, până ce fiecare devine indiferent și neglijent față de celălalt. Niciun cuvânt josnic nu lipsește din vorbirea lor în casă. Chiar atmosfera este otrăvită prin cuvinte lipsite de iubire și reproșuri amare. Urmașii unei astfel de familii sunt puși într-o condiție și mai defavorabilă decât sunt părinții lor. Din astfel de anturaj, din astfel de exemple, ce putem aștepta de la ei, dacă timpul va mai dura?

Mamelor, marea cauză a acestor rele fizice, mintale, și morale, [9] este viciul ascuns (onania), care atâță patimile, și imaginația și duce la desfrânare și adulter. Acest viciu distruge constituția multora, și-i pregătește pentru tot felul de boli. Și să permitem oare copiilor noștri ca să apuce pe calea distrugerii de sine?

Mamelor, priviți pe copiii voștri din punct de vedere religios. Firește, vă doare inima, când vedeți pe copiii voștri slăbiți la corp și la minte dar nu vă doare și mai mult inima, când îi vedeți aproape morți față de cele spirituale, așa încât ei nu mai au decât puțină dorință după bunătatea și frumusețea caracterului și după idealuri sfinte? Onania este distrugătorul tuturor năzuințelor hotărâte și serioase, și al puterii de voință, care este necesară unui suflet pentru a-și forma un caracter bun și religios. Toți acei care au un adevărat sens despre ce însemnează a fi creștin, știu că urmașii lui Hristos sunt [10]

sub aceeași obligație, ca și ucenicii Săi, de a aduce toate patimile lor, cum și puterile lor fizice și facultățile mintale, în deplină supunere sub voința Sa. Acei care sunt stăpâniți de patimile lor nu pot fi urmașii lui Hristos. Ei sunt prea devotați în serviciul stăpânului lor, făuritorului oricărui rău, de a părăsi obiceiurile lor stricate, și de a alege serviciul lui Hristos.

Mamele evlavioase vor întreba cu cea mai mare îngrijorare: Vor oare copiii noștri să continue a practica obiceiuri care să-i facă nedestoinici pentru orice poziție cu răspundere în această viață? Vor ei să sacrifice frumusețea, sănătatea, intelectul, și toată speranța pentru cer, cum și orice lucru vrednic de dorit, atât în viața aceasta, cât și în cea viitoare, la demonul patimilor? Fie ca Dumnezeu, să facă lucrurile să devină altfel; iar copiii noștri, care ne sunt atât de scumpi, să poată asculta de glasul avertizării, și să aleagă calea curăției și a sfințeniei.

Este de cea mai mare importanță de a învăța pe copiii noștri stăpânire de sine, încă din pruncie, și să-i deprindem a supune voința lor sub voința altora. Iar dacă se întâmplă să aibă nefericirea de a învăța obiceiuri rele, fără să cunoască toate rezultatele lor rele, ei pot fi reformati, prin apelarea la rațiunea lor, și convingându-i, că asemenea obiceiuri le ruinează constituția și le strică mintea. Noi trebuie să le arătăm, că persoanele stricate vor folosi orice argumentație pentru a liniști teama lor trezită, și să-i facă să continue mai departe în satisfacerea obiceiurilor vătămătoare. Oricare ar fi pretențiile lor, ei sunt, cu siguranță, vrăjmașii lor și agenții lui Satana. Virtutea și curăția sunt de mare preț. Aceste trăsături prețioase sunt de origine cerească. Ele fac pe Dumnezeu prietenul nostru, și ne unește strâns cu tronul Său.

Satana stăpânește mințile tinerilor, și noi trebuie să lucrăm în mod hotărât și credincios pentru a-i salva. Chiar și copiii mici practică acest viciu, și acesta crește și se întărește tot mai mult, paralel cu vârsta lor, până ce orice facultate nobilă a trupului și a sufletului este degradată. Mulți ar fi putut să fie salvați, dacă ar fi fost instruiți cu grijă, cu privire la influența acestui obicei asupra sănătății lor. Ei nu-și dau seama de faptul, că, prin aceasta, își aduc asupra lor înșiși multă suferință. Copiii care s-au deprins cu acest viciu, par a fi fermecați de diavolul, de a împărtăși și altora această dorință josnică, învățând chiar și pe copiii mici acest obicei.

Mamelor, voi nu puteți fi destul de cu grijă de a împiedica pe copiii voștri ca să nu se deprindă cu obiceiuri josnice. E mai ușor a-i păzi de acest rău, decât să-i scapi de el, după ce l-au învățat. Vecinii pot permite copiilor lor să vină la voi acasă, ca să petreacă serile și nopțile împreună cu copiii voștri. Aici sunteți puse la încercare, ca să alegeți una din două: sau să riscați a supăra pe vecinii voștri, trimitându-le copiii acasă, sau să le faceți plăcerea, de a lăsa pe copiii lor să stea împreună cu copiii voștri, și a-i expune primejdiei, de a fi instruiți în acea cunoștință care ar fi pentru ei un blestem în toată viața lor. [11]

Spre a păzi pe copiii mei de corupție, nu le-am permis să doarmă într-un pat, și nici într-o singură cameră cu alți copii, și, când împrejurările de călătorie cereau, eu făceam mai bine pentru copiii mei un pat restrâns jos pe pardoseală, decât să se culce împreună cu alții. Eu mă străduiam să nu-i las să vină în asociație cu copii asprii și brutali, și le făgăduiam că voi face folosirea lor acasă cât de plăcută și fericită. Ținând mințile și mâinile lor ocupate, nu le mai rămâne decât puțin timp, sau dispoziție, ca să se joace pe stradă cu alți copii, și să capete o educație de stradă.

O nenorocire care mi s-a întâmplat mie însămi, când eram de nouă ani, mi-a ruinat sănătatea. Eu consideram aceasta ca o mare pagubă și murmuram din cauza aceasta. Dar după câțiva ani, eu am privit chestiunea cu totul altfel: Am privit-o în lumina unei binecuvântări, după cum o privesc și astăzi. Fiind bolnăvicioasă, eram ținută departe de societate, și aceasta m-a ținut într-o neștiință binecuvântată cu privire la viciile ascunse ale copiilor și tinerilor. Când am devenit apoi mamă, am auzit niște femei mărturisindu-și reciproc acest păcat, — la o împrejurare oarecare, — care își desăvârșiseră lucrarea de ruinare, și pentru prima dată, am aflat că există acest viciu. Totuși eu nu aveam încă o concepție dreaptă despre existența acestui viciu, și despre vătămarea adusă sănătății prin el, până în urmă, târziu.

Tineretul practică acest viciu într-o măsură mare, înainte de vârsta pubertății lor, fără să-și dea seama, în acest timp, de urmările grozave, pe care acest viciu le are asupra constituției lor corporale. Dar în această perioadă critică, de trecere în vârsta pubertății, natura îi face să simtă violarea anterioară a legilor sale. [12]

Când mama vede fiica ei lăncezind și descurajată, și numai cu puțină vigoare în ea, iritându-se ușor, tresărind deodată și devenind nervoasă, când i se vorbește ceva, ea se îngrijorează și se teme că nu va ajunge la maturitate cu o bună constituție corporală. Ea o scutește, pe cât posibil, de la orice lucrare activă, și consultă, îngrijorată, pe doctori, care îi prescriu vreo rețetă, fără a cerceta mai de aproape, sau a sugera mamei nebănuitoare cauza probabilă a îmbolnăvirii fiicei ei. În cele mai multe cazuri, viciul ascuns (onania) este adevărata cauză a numeroaselor îmbolnăviri ale tineretului. Acest viciu nimicește forțele mintale și slăbesc sistemul; și până ce acest obicei, care aduce astfel de rezultate, nu este lepădat, nicio însănătoșire durabilă nu poate să aibă loc. A scuti pe tineri de o muncă sănătoasă este cea mai rea cale pe care pot apuca părinții. Atunci viața lor este fără scop, mintea și mâinile sunt neocupate, iar imaginației active i se lasă libertatea de a-și găsi plăcerea în cugete necurate și nesănătoase. În această stare, ei sunt și mai mult înclinați a practica și mai liber acest viciu, care a pus temelia tuturor îmbolnăvirilor lor.

Păziți-vă copiii de molipsire!

Mamelor, este o crimă din partea voastră, că vă permiteți a rămâne în neștiință cu privire la obiceiurile copiilor voștri. Dacă ei sunt curați, atunci păstrați-i curați. Fortificați sufletele lor tinere, și pregătiți-i să aibă oroare față de acest viciu distrugător de sănătate și de suflete. Păziți-i, ca niște mame credincioase, de a nu fi molipsiți de acest viciu, prin întovărășirea cu orice ceată de copii. Păstrați-i, ca pe niște giuvaeruri prețioase, departe de influența corupătoare a acestui secol. Dacă vă aflați într-o situație, așa încât nu puteți să-i ține-ți întotdeauna izolați de societatea altor copii, așa după cum voi ați dori, atunci lăsați ca vizitele copiilor voștri să fie făcute în prezența voastră, și în nici un caz nu permiteți tovarășilor ca să se culce cu copiii voștri într-un pat, sau chiar și în aceeași odaie. Vă va fi mult mai ușor să preveniți un rău, decât să-l vindecați după aceea.

Dacă copiii voștri practică acest viciu, ei pot fi în primejdia de a recurge la minciuni spre a vă induce în eroare. Dar mamelor, voi nu trebuie să vă dați mulțumite atât de ușor, încetând cu cercetările voastre. Voi nu trebuie să vă odihniți, până ce nu veți fi satisfăcute pe deplin. Sănătatea și sufletele acelor pe care îi iubiți sunt în

primejdie, și aceasta este care dă cea mai înaltă importanță acestei chestiuni. O veghere hotărâtă și o cercetare de aproape, cu toată încercarea lor de a se eschiva și de a se preface, descopere, în general, adevărata stare a lucrurilor. Atunci, mama trebuie să le înfățișeze această chestiune în adevărata ei lumină, și să le arate tendința josnică și degradatoare a acestui viciu. Străduiți-vă să-i convingeți, că satisfacerea acestui păcat va distruge stima de sine și noblețea caracterului, va ruina sănătatea și moralul, iar petele lui murdare vor șterge din suflet iubirea de Dumnezeu și de frumusețea sfințeniei. Mama trebuie să urmărească această chestiune până ce va avea îndeajuns dovezi evidente, că acest obicei nu mai este practicat.

Calea pe care o apucă cele mai multe mame, la educarea copiilor lor, în acest secol primejdios, este vătămător copiilor. [14] Procedul lor pregătește calea spre a face ca ruina lor să fie și mai sigură. Unele mame deschid ușa cu propriile lor mâini și invită în realitate pe diavolul ca să intre la ele, pentru că permit fiicelor lor să ducă o viață de trândăvie, sau, ceea ce este puțin mai bine, le lasă să-și petreacă timpul cu croșetarea de diferite garnituri, sau cu brodatul, și își angajează o altă fată în casă pentru a face serviciile, pe care ar trebui să le facă copiii lor. Dar făcând astfel, ele neglijează alte ramuri esențiale de educație, și comit o mare nedreptate față de copiii lor, care, când ajung la vârsta matură se simt încurcați, văzând că le lipsește cunoștința necesară pentru îndeplinirea acestor datorii din viață.

Mamele trebuie să-și instruiască fetele, cu privire la legile vieții. Ele trebuie să-și cunoască propriul lor organism, și raportul ce-l are mâncarea, băutura și deprinderile zilnice față de sănătate, și față de o constituție corporală sănătoasă, fără de care orice altă știință nu va fi decât de puțin folos.

Ajutorul fiicelor va aduce adesea mari foloase mamei în lucrarea ei, căci o vor putea înlocui uneori la serviciul bucătăriei, și aceasta nu numai că o va scuti de cheltuieli (pentru servitoare), ci se va dovedi și ca un folos continuu pentru copiii ei. De aceea trebuie să li se dea ocazia să lucreze și să fie introduse în societate; dar sub influența directă a mamelor lor, a căror datorie este, de a instrui cu răbdare odraslele prețioase încredințate purtării lor de grijă. În felul acesta se va închide ușa contra multor rele, pe care o servitoare, [15] le-ar putea aduce într-o familie. În puține zile, ea ar putea exercita o

influență puternică asupra copiilor din familie, și să inițieze fiicele voastre în obiceiul de a înșela și în a practica acest viciu.

Copiii trebuiesc instruiți încă din vârstă fragedă ca să dea ajutor, și să împartă povara cu părinții lor. Făcând astfel, ei pot fi o mare binecuvântare, ușurând grijile mamei împovărate. Fiind astfel ocupați cu o lucrare activă, timpul nu li se va mai părea plictisitor, și ei vor avea mai puțină ocazie de a se asocia cu tovarăși ușuratici, flecare și neascultători, ale căror relații rele pot veșteji întreaga viață a unei fete inocente, stricându-i buna purtare.

Ocupația activă nu va lăsa decât puțin timp copiilor pentru a invita ispitele lui Satana. Ei vor fi adesea obosiți, dar aceasta nu le va face rău. Natura va reface vigoarea și puterea lor în orele somnului lor, dacă legile ei nu sunt violate. Persoanele obosite în totul au prea puțină înclinație spre vicii ascunse.

Mamele permit singure ca să fie înșelate cu privire la fetele lor. Când sunt puse la lucru, și ele par a lăncezi și a fi indispușe, mama indulgentă se teme, ca nu cumva să le obosească prea mult, și le ușurează sarcina lor. Astfel mama suportă povara peste măsură de grea a lucrului, care ar fi trebuit să fie săvârșit de fete. Multe mame, dacă ar recunoaște realitatea lucrurilor, atunci ele ar vedea, că nu munca a fost care le-a cauzat atâtea greutăți, ci obiceiurile rele au nimicit energiile vitale, și au adus asupra lor un sentiment de slăbiciune și de mare debilitate. În astfel de cazuri, dacă mamele liberează pe fiicele lor de muncă activă, atunci ele, făcând astfel, le dau în realitate ocazie să fie trândave, rezervându-și energiile spre a le consuma pe altarul poftelor. Ele dau astfel la o parte stavila și dau minții libertatea de a apuca pe o cale rea, pe care își vor îndeplini mai sigur lucrarea de ruinare de sine.

[16]

Degenerarea generală a lumii

Starea lumii noastre este alarmantă. Oriunde ne îndreptăm privirea vedem debilitate, chipuri pipernicite, membre paralizate, capete deformate și schilodiri de orice fel. Păcatul, crima și violarea legilor naturii sunt cauza acestei îngrămădiri de jale și suferințe, asupra oamenilor. O mare parte din tineretul care trăiește acum este fără valoare. Deprinderile lor stricate le nimicesc energia și aduc asupra lor boli scârboase și complicate. Părinții nebănuitori vor recurge

tot mereu la dibăcia doctorilor, care le prescriu medicamente, deși cunosc în general cauza reală a pierderii sănătății; totuși de teama ca să nu-i jignească și să nu-și piardă clienții, ei tac, când datorია lor de doctori credincioși ar fi, să expună lămurit cauza reală a slăbiciunii. Medicamentele lor nu fac decât să adauge încă o povară asupra naturii de care s-a abuzat, spre a se lupta împotriva lor; și în această luptă, natura cade adesea înfrântă, iar victima moare. Prietenii privesc atunci asupra morții, ca la o dispensație misterioasă a Providenței, pe când partea cea cu mult mai misterioasă a chestiunii, este, că natura s-a luptat cât a putut împotriva violării legilor ei. Sănătatea, rațiunea și viața sunt sacrificate pe altarul poftelor corupte.

Copiii care practică viciul onaniei înainte de pubertate, sau în perioada de trecere la vârstă de bărbat sau de femeie vârstnică, vor trebui să-și achite pedeapsa pentru violarea legilor naturii, tocmai în această perioadă critică a vieții lor. Mulți se scoboară în mormânt de timpuriu, în timp ce alții au destulă putere de constituție ca să treacă peste această cercare. Dacă acest obicei rău este continuat de la vârsta de cincisprezece ani în sus, natura va protesta împotriva abuzului suferit, și va continua să-l suporte, totuși îi va face să sufere pedeapsa pentru călcările legilor ei, îndeosebi de la vârsta de patruzeci și cinci de ani, prin numeroase dureri în trup, și diferite îmbolnăviri, ca atacarea ficatului și a plămânilor, îmbolnăvirea rinichilor și cancer și tumoare. Unele din mașinăriile fine ale naturii fac loc, lăsând asupra organelor rămase să îndeplinească o muncă și mai grea, care aduc perturbare în aranjamentul cel fin al naturii, și adesea urmează o prăbușire a întregului trup, și rezultatul este moartea.

[17]

Mamelor, dați copiilor voștri destul de lucru. Și chiar dacă obolesc, aceasta nu le va vătăma sănătatea. Este o mare diferență între oboseală și istovire. Trândăvia nu este favorabilă pentru sănătatea fizică, mintală sau morală. Ea deschide ușa și invită pe Satana să intre, care știe să profite de ocazie, spre a prinde pe tineri în cursele lui. Prin trândăvie, nu numai că se slăbește puterea morală și pornirile pătimase se măresc, ci îngerii lui Satana pun în totul stăpânire peste întreaga cetățuie a minții, și silesc conștiința ca să cedeze patimilor josnice. Noi trebuie să învățăm pe copiii noștri a se deprinde cu ocupații, care cer răbdare. Să ne ferim a fi prea indulgenți cu ei. Când ei întâmpină greutăți în lucrarea lor, trebuie să le ajutăm ca să

le biruiască, iar nu ca să treacă peste ele. Poate fi mai ușor pentru noi să lăsăm acel lucru, ce trebuie făcut atunci, pentru mai târziu; dar, în cazul acesta noi neglijăm a-i învăța o lecție folositoare și prețioasă, de a ne putea sprijini pe copiii noștri, și pregătesc calea, în cele din urmă, pentru a ne face și mai multe griji. Noi trebuie să trezim în copiii noștri principii generoase și nobile, și să-i îndemnăm la ocupații active, care îi vor feri de multe ispite, și le vor face viața mai fericită.

Legătura dintre dietă și morală

[18] Surorile mele, ca mame, noi suntem răspunzătoare într-o mare măsură pentru sănătatea fizică, mintală și morală a copiilor noștri. Noi putem face mult pentru ei, dacă îi învățăm deprinderi bune de viațuire. Noi le putem arăta, prin exemplul nostru, că sănătatea depinde în mare măsură de noi înșine, și de aceea ei să nu violeze legile ei. Nu trebuie a ne face ca obicei, de a pune pe mesele noastre astfel de alimente care sunt vătămătoare sănătății copiilor noștri. Alimentele noastre trebuiesc preparate fără condimente. Tocană cu carne, prăjituri, dulceturi și ospătări cu mâncăruri de carne și sosuri, provoacă în trup o excitare și atâtă patimile animalice. Noi trebuie să învățăm pe copiii noștri ca să se deprindă cu tăgăduirea de sine: și că trebuie dusă în viață o mare luptă cu eul personal, de a înfrâna patimile, și a le aduce la supunere față de facultățile mintale și morale.

Iubite surori, vă rog să folosiți mai puțin timp la bucătărie, pentru a pregăti mâncăruri, care să momească apetitul, și să vă sleiți astfel puterile, pe care Dumnezeu vi le-a dat spre a le folosi pentru scopuri mai bune. O dietă simplă și hrănitoare nu cere atâtă muncă uriașă pentru pregătirea mâncărilor. Noi trebuie să folosim mai mult timp pentru rugăciuni umilite și serioase înaintea lui Dumnezeu pentru înțelepciunea de a crește pe copiii noștri după disciplina Domnului. Sănătatea minții depinde de sănătatea trupului. Ca părinți creștini, noi suntem obligați a educa pe copiii noștri cu privire la legile vieții. Trebuie a-i învăța prin principiu și exemplu, că noi nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim. Noi trebuie să trezim în copiii noștri o iubire pentru noblețea spiritului și pentru un caracter curat și virtuos. Și pentru a-i întări în preceptele moralei, și în iubirea de

cele spirituale, trebuie să rânduim astfel felul nostru de viață, de a ne dispensa de alimentele cu carne, și a folosi o dietă din cereale, zarzavaturi și fructe.

Puterea exemplului

[19]

Mamelor, ce lucrare aveți de făcut voi în familiile voastre? Voi poate întrebați: Cum să vindecăm relele existente? Cum să începem lucrarea? Dacă aveți lipsă de înțelepciune, mergeți la Dumnezeu. El ne-a promis că ne va da cu mâna largă. Rugați-vă mult și stăruitor pentru ajutor divin. O singură regulă nu poate fi urmărită în orice caz. Exercițiul unei meditații sfințitoare este necesară acum. Nu fiți pripite și agitate și nu vă apropiați de copiii voștri cu un spirit dojenitor. Un astfel de procedeu va provoca în ei o răzvrătire. Voi trebuie să meditați adânc la fiecare procedeu nedrept, pe care l-ați aplicat, care ar putea deschide calea lui Satana, de-a amăgi pe copiii voștri prin ispitirile lui. Dacă nu i-ați instruit cu privire la violarea legilor sănătății, atunci rușinea va cădea asupra voastră. Atunci voi ați neglijat o datorie importantă, rezultatul se va vedea în obiceiurile rele ale copiilor voștri. Dar înainte de a învăța pe copiii voștri stăpânirea de sine, trebuie să învățați mai întâi voi să vă stăpâniți. Dacă vă agitați ușor, și deveniți nerăbdătoare, cum veți putea convinge pe copiii voștri despre necesitatea de a-și stăpâni patimile lor? Cu stăpânire de sine și cu cele mai adânci sentimente de simpatie și de milă, să vă apropiați de copiii voștri răătăcitori, și să le prezentați cu credincioșie lucrarea sigură de ruinare a constituției lor, dacă merg mai departe pe calea pe care au apucat și dacă ei își slăbesc puterea lor fizică și mintală, atunci și moralul va decade, și că prin aceasta ei păcătuiesc nu numai împotriva lor înșiși, ci și împotriva lui Dumnezeu.

Trebuie să-i faceți, pe cât posibil, să simtă, că ei, — păcătuind, — insultă pe Dumnezeu, care este un Dumnezeu curat și sfânt: și că umblarea lor nu este bine plăcută Marelui Cercetător al inimilor nimic nu este ascuns înaintea ochilor Lui. Dacă puteți, îndrumați pe copiii voștri, să facă o astfel de pocăință, care e bine plăcută de Dumnezeu, și că nu ne vom căi niciodată de întristarea care duce la pocăință salvatoare, ci lucrarea trebuie făcută radicală și reforma sigură. Ei se vor întrista nu numai pentru păcatele cunoscute: ci își

[20]

vor vedea deprinderile lor în adevăratul lor caracter grav, și se vor simți îndemnați să le mărturisească lui Dumnezeu, fără nicio rezervă, și El îi va ierta. Ei se vor întrista pentru umblarea lor rea, căci au dispăcut lui Dumnezeu, păcătuiind împotriva Lui și necinstindu-și propriile lor trupuri înaintea Celui care i-a creat, și care cere de la dânsii să înfățișeze trupurile lor ca o jertfă vie, sfântă și bine primită de El. Aceasta este slujba lor rațională.

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”
— 1 Corinteni 6, 19-20.

Voi trebuie să încurajați pe copiii voștri și să le spuneți, că un Dumnezeu milostiv va primi o pocăință sinceră și din inimă, și va binecuvânta eforturile lor, de a se curăți de orice întinăciune a cărnii și a spiritului. Satana văzând că pierde stăpânire asupra minților copiilor voștri, îi năpădește cu ademenirile lui și caută să-i lege și să-i facă să continue a practica acest viciu fermecat. Dar printr-o hotărâre fermă, ei trebuie să reziste ispitirilor lui Satana, de a-și satisface patimile animalice, pentru că acestea sunt un păcat împotriva lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să-și permită a apuca pe un teren interzis, unde Satana să poată pune stăpânire asupra lor. Dacă cer în umilință ajutor lui Dumnezeu, pentru a-și păstra un cuget curat, și a-și curății și sfinții imaginația, atunci El îi va asculta și le va împlini dorința. Dumnezeu nu i-a lăsat să piară în păcatele lor, ci va ajuta pe cei slabi și neputincioși, dacă aceștia se vor preda Lui în credință.

[21] Acei care au practicat acest viciu ascuns până ce și-au paralizat puterea lor fizică și mintală, poate că niciodată nu se vor mai vindeca pe deplin de rezultatele violării legilor naturale; totuși unica lor salvare în această lume și în cea viitoare depinde de o reformă completă. Orice abatere de la calea cea dreaptă, face vindecarea și mai lipsită de speranță. Nimeni nu trebuie să se descurajeze, că nu vede imediat o îmbunătățire decisivă în sănătatea lor, după ce au încetat cu acel obicei pătimas pentru câțiva timp.

Dacă legile naturii n-au fost violate prea mult timp, atunci ea își va exercita procesul de restabilire, deși aceasta nu va putea fi realizată numaidecât. Unii au violat însă atât de mult natura, încât

ea nu mai poate aduce o restabilire deplină. Fiecare va secera toată viața sa, într-o măsură mai mare sau mai mică, roadele faptelor sale.

Noi nu învinuim pe toți copiii care sunt slabi, că s-ar fi făcut vinovați de aceste obiceiuri rele. Unii dintre ei au un suflet și conștiință curată, dar care suferă din diferite alte cauze, care nu sunt sub stăpânirea lor.

Un refugiu sigur

Unica siguranță pentru copiii noștri, față de orice obicei vicios, este, a căuta să-i adăugăm la turma lui Hristos și a-i pune sub păstoria adevăratului și credinciosului Păstor. El îi va scăpa de orice rău; îi va ocroti față de orice primejdie, dacă ei vor asculta de glasul Său. El zice: „Oile mele cunosc glasul Meu și-Mi urmează”. În Hristos ei vor găsi pășune, vor căpăta tărie și speranță și nu vor mai fi supărați de dorinți nestatornice după ceva care sa le strice mintea și să le satisfacă inima. Atunci ei au găsit mărgăritarul prețios, și sufletul lor este liniștit. Plăcerile lor sunt acum de un caracter curat înălțător și ceresc. Nicio amintire neplăcută nu-i mai chinuie și nicio muștrare de conștiință. Asemenea plăceri spirituale nu slăbesc trupul și nu paralizează sufletul, ci le dă sănătate și vigoare.

[22]

Împărtășirea și iubirea de Dumnezeu, practicarea sfințeniei și nimicirea păcatului, sunt toate lucruri plăcute. Citirea cuvântului lui Dumnezeu nu înviorează imaginația și nu atâță patimile, ca un roman cu povestiri născocite, ci încâlzește, liniștește, înalță și sfințește inima. Când tinerii sunt neliniștiți, când sunt asaltați de ispite grozave, atunci ei au privilegiul să se roage lui Dumnezeu. O ce privilegiu măreț! Ființele muritoare, din praf și cenușă, sunt admise, prin mijlocirea lui Hristos, ca să intre în sala de audiență a Cerului Prea înalt. Prin astfel de exerciții, sufletul este adus într-o apropiere sfântă de Dumnezeu, și este reînnoit în cunoștința și sfințenia adevărată, și împuternicit față de asalturile vrăjmașului. Oricât de înaltă ar fi mărturisirea cuiva, totuși este sigur, că acei care sunt voioși a trăi după poftele trupului nu pot fi creștini. Ca servi ai lui Hristos, ocupația, meditația și plăcerea lor trebuie să fie în lucruri mult mai mărețe.

Mulți nu-și dau seama de păcătoșenia acestor obiceiuri și despre rezultatele lor sigure. E nevoie deci de o iluminare, în această

privință. Unii, care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, nu păcătuiesc numai împotriva lui Dumnezeu, ci își ruinează și sănătatea, totuși rămân sclavii patimilor lor corupte. Ei își simt conștiința lor vinovată, și au din ce în ce tot mai puțină înclinație de a se apropia de Dumnezeu în rugăciune tainică. Ei pot păstra încă forma religiei, și totuși să fie lipsiți de harul lui Dumnezeu în inimă. Ei nu sunt devotați serviciului Său, nu se încred în El, nu trăiesc spre mărirea Sa, n-au plăcere de ordinele Sale și nici desfătare în El. Prima poruncă somează pe orice ființă vie ca să iubească pe Dumnezeu și să-i servească cu toată puterea, cu toată inima, și cu toată tăria ei. Pretinșii creștini trebuie să înțeleagă în mod deosebit principiile unei ascultări bine primite.

[23] Poate aștepta cineva ca Dumnezeu să primească o mărturisire de formă, în timp ce inima nu este predată, și el refuză să asculte de poruncile Sale? Sacrificându-și puterile fizice și rațiunea pe altarul poftelor, cum pot aștepta astfel de oameni ca Dumnezeu să primească serviciul lor netrebnic și prost, în timp ce ei continuă a umbla pe calea lor rea? Aceasta este egală cu o sinucidere; ca și când ei și-ar pune pistolul pe propriul lor piept, distrugându-și deodată viața. În primul caz, ei lăncezesc mai mult timp, devenind tot mai debili și distrugându-și treptat puterea vitală a constitutiei lor și facultățile lor mintale; dar lucrarea decăderii este sigură. Cât timp trăiesc, ei sunt un blestem pe pământ, — prin influența lor stricăcioasă, pe care o exercită; sunt pietre de poticnire pentru păcătoși, și provoacă amicilor lor amărăciuni și o mare povară de neliniște și îngrijorare, când văd semnele decăderii, și dovezile zilnice despre intelectul lor degenerat.

Distrugerea de sine și pedepsirea ei

A lua viața cuiva deodată, nu este un păcat mai mare înaintea Cerului, decât a distruge o viață în mod treptat, dar sigur. Persoanele care aduc asupra lor înșile o decădere sigură, prin faptele lor rele, vor suferi pedeapsa, și fără o pocăință radicală, ele nu vor fi admise apoi în cer, tot ca și unul care distruge viața deodată. Voința lui Dumnezeu stabilește legătura dintre cauză și efectele sale. Consecințe grozave sunt legate de cea mai mică violare a legii lui Dumnezeu. Toți caută să evite urmările, dar nu sunt voioși să evite și cauza care aduce

rezultatul. Când cauza este rea, efectul este la fel, și cunoștința acestuia trebuie să înfrâneze pe cel fără de lege.

Locuitorii cerului sunt desăvârșiți, pentru că voința Lui Dumnezeu este bucuria lor și plăcerea lor supremă. Mulți își distrug însă pe pământ propria lor fericire, își strică sănătatea, și violează o bună conștiință, pentru că nu încetează să facă rău. Obligația de a omorî lucrările trupului, cu patimile și poftele sale, n-are nici un efect asupra lor. Deși mărturisesc pe Hristos, totuși ei nu sunt urmașii Lui și nici nu vor putea să fie vreodată, până ce nu vor înceta să facă rău, și vor face fapte de dreptate.

[24]

Partea femeiască posedă mai puțină forță vitală decât partea bărbătească, și femeile sunt foarte slăbite, din cauza aerului închis și neînviător în care trăiesc. Rezultatul acestui abuz se vede în diferite îmbolnăviri de catar, hidropizie, dureri de cap, pierderea memoriei și a vederii, mari slăbiciuni în spate și șale, afecțiuni la șira spinării, și o continuă slăbire lăuntrică a creierului. Tumori canceroase, care au dormitat în trup, în decursul vieții, se inflamează apoi, și încep a roade și a-și săvârși lucrarea lor distructivă. Minte este adesea ruinată în totul și excitată până la nebunie.

Unica speranță pentru acei care practică obiceiuri josnice este, de a o rupe cu ele pentru totdeauna, dacă pun vreun preț pe sănătatea lor, aici pe pământ, și pe mântuirea lor, în viața viitoare. Dacă aceste obiceiuri au fost satisfăcute un timp îndelungat, atunci se cere o efortare hotărâtă, pentru a rezista ispitei și a refuza satisfacerea unei poftes stricate. Acei care se distrug pe sine, prin faptele lor proprii, nu vor moșteni niciodată viața vecinică. Acei care vor să continue a abuza de sănătatea și viața dată lor de Dumnezeu în această lume, nu vor folosi cum trebuie sănătatea și viața nemuritoare, nici chiar dacă ar fi primiți în împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu.

Practicarea obiceiurilor ascunse distruge, în mod sigur, forțele vitale ale trupului. Toate acțiunile vitale nefolositoare sunt urmate de o descurajare corespunzătoare. Printre copii și tineri, capitalul vital și mintal sunt adesea atât de împovărate, încă de timpuriu, încât rezultatul este pierderea puterilor și o mare istovire, care lasă trupul expus la tot felul de boli. Și acestea sunt urmate, mai totdeauna, de o uscăciune generală. Nimeni nu poate trăi, când energia fizică este epuizată. Asemenea suflete trebuie să moară. Dumnezeu urăște

orice lucru necurat, și mânia Sa este peste toți acei care se dedau la o decădere fizică treptată, dar sigură.

[25] „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, care sunteți voi.” [1 Corinteni 3, 16, 17](#).

Acei care își strică propriile lor trupuri nu pot a se bucura de favoarea lui Dumnezeu, până ce nu se vor pocăi în mod sincer, făcând o adevărată reformă, și „desăvârșind sfințenie în temere de Dumnezeu”. Nimeni nu poate să fie un creștin, care își satisface obiceiuri care îi slăbesc organismul, aducându-l într-o stare de degenerare a forțelor vitale, și sfârșind în a aduce la o ruină completă ființele, care au fost făcute după chipul lui Dumnezeu. Această mânăjire morală va aduce răsplata sa sigură. Cauza va fi urmată de rezultate. Acei care mărturisesc a fi ucenici ai lui Hristos trebuie să fie elevați în toate cugetările și acțiunile lor, și să fie mereu conștienți, că trebuie să se pregătească pentru nemurire, și că, dacă vor sa fie mântuiți, ei trebuie să fie fără pată și fără zbârcitură, și fără ceva de felul acesta. Caracterul lor creștin trebuie să fie fără prihană, altfel ei vor fi declarați ca nevrednici de a fi luați într-un cer sfânt, spre a locui împreună cu ființele curate și neprihănite în împărăția lui Dumnezeu cea veșnică.

[26]

Lucrarea deosebită a lui Satana

Lucrarea deosebită a lui Satana, în aceste zile de pe urmă, este, de a pune stăpânire asupra minților tineretului, de a-i corupe gândurile, și de a le ațâța patimile, bine știind, că în felul acesta, el îi poate conduce la onanie, și atunci toate facultățile nobile ale spiritului lor vor fi subjugate și el îi va putea stăpâni și a-i face să urmeze după intențiile lui. Toți sunt ființe morale libere, și ca atare, ei trebuie să-și călăuzească cugetele pe adevăratul canal de cugetare. Meditațiile lor trebuie să fie de așa natură, încât să înalțe spiritul lor, și să facă pe Isus și cerul ca subiecte ale cugetărilor lor. Aici este un câmp larg, în care mintea poate să petreacă în siguranță. Iar când Satana caută să abată mintea voastră de la aceasta și s-o îndrepte spre lucruri josnice și senzuale, atunci aduceți-o înapoi, și îndreptați-o către lucrurile veșnice; și când Domnul vede eforturile hotărâte făcute pentru a

păstra numai cugete curate, atunci El va atrage mintea, asemenea unui magnet, și va lămurii cugetele și le va înnobila, curățindu-le de orice păcat ascuns. Să „răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” [2 Corinteni 10, 5](#). Prima lucrare, pe care o au de făcut cei ce vor să se reformeze, este, de a-și curăți imaginația când cugetul este condus pe o cale vicioasă, el trebuie restrâns ca să se ocupe numai cu subiecte curate și înălțătoare. Când sunteți ispitiți a ceda unei imaginații stricate, atunci alergați la tronul harului și rugați-vă pentru tărie din cer. În puterea lui Dumnezeu, imaginația poate fi disciplinată, ca să mediteze la lucruri curate și cerești.

Unele personaje tinere care s-au desprins cu obiceiurile josnice din lume, caută să trezească curiozitatea altor suflete curioase, și a le transmite această cunoștință secretă, a cărei neștiință ar fi fost o binecuvântare. Ei nu sunt mulțumiți a practica singuri acest viciu, pe care l-au învățat. Ei sunt mânâți de diavolul, ca să insufle și altor suflete această cunoștință rea, și să le strice buna lor purtare. Și dacă tinerii nu sunt stabiliți în principii, ei vor fi corupți. O pedeapsă grea va veni însă asupra acelor care permit lui Satana ca să-i folosească ca unelte, de a îndepărta și corupe sufletele altora. Un blestem greu apasă asupra șarpelui din Eden, pentru că a fost mediul folosit de Satana, de a ispiti pe primii noștri părinți ca să păcătuiască; și un blestem greu de la Dumnezeu va veni peste acei care se lasă a fi unelte pentru a trânti pe alți în pierzare. Și cu toate că acei ce și-au permis să fie abătuti, și au învățat aceste obiceiuri josnice, vor suferi pentru păcatele lor, totuși, acei care i-au învățat astfel vor avea să sufere atât pentru păcatele lor proprii, cât și pentru păcatele pe care le-au comis alții. Pentru unii ca aceștia ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut niciodată.

Acei care doresc să aibă înțelepciunea care este de la Dumnezeu, trebuie să devină proști în ce privește cunoștința veacului acestuia, pentru că să fie înțelepți. Ei trebuie să-și închidă ochii, ca să nu vadă și să nu învețe răul. Ei trebuie să-și închidă urechile, altfel vor auzi ceea ce este rău, și vor primi o cunoștință care le va mânji curăția cugetelor și a faptelor lor. De asemenea ei trebuie să-și păzească limba, altfel vor rosti cuvinte stricate, și murdăria va fi găsită în gura lor.

[27]

Izvorul de ajutor

[28] Toți sunt răspunzători pentru faptele lor, săvârșite în timpul de cercare din această lume. Toți au putere de a-și stăpâni faptele. Dacă sunt slabi în virtute și în curăția cugetelor și-a faptelor lor, atunci ei pot căpăta ajutor de la Amicul celor neputincioși. Isus cunoaște toate slăbiciunile firii omenesti și celui ce cere de la El, i se va da putere, ca să biruiască cele mai puternice ispite. Toți pot obține această putere, dacă o caută în umilință. Isus face o invitație fericită la toți cei osteniți și împovărați de păcate, ca să vină la El, care e Amicul păcătosului. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” ([Matei 11, 28-30.](#))

Cei mai curioși tineri pot învăța aici în mod sigur la școala lui Hristos aceea ce va fi spre binele lor prezent și cel veșnic. Voința neliniștită și nesatisfăcută își va găsi aici odihnă. Concentrându-și toate cugetele și simpatiile lor în Hristos, ei vor obține adevărata înțelepciune, care va fi pentru ei mai de preț decât cele mai bogate comori pământesti.

Mulți așa numiți creștini nu lucrează stăruitor. Ei fac prea puține eforturi și nu sunt voioși a se tăgădui pe ei înșiși. Rugăciunea unor creștini vii va fi, ca să fie „umpluți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.” ([Coloseni 1, 9-11](#)), „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” ([Coloseni 2, 3.](#))

[29] Aici este adevărata cunoștință, care ar trebui să fie dorită și posedată de orice creștin. Această cunoștință nu va duce pe cineva la lipsă de evlavie. Ea nu va ruina organismul, și nici nu va aduce un nor întunecos asupra spiritului; ci va transmite bucurii curate și o adevărată fericire. Aceasta înțelepciune este divină, și curge neîncetat din izvorul cel curat, care dă pace, bucurie și sănătate.

Mulți pretinși creștini par chiar a nu avea nicio dorință serioasă după această cunoștință cerească, și rămân de bunăvoie în necunoștință despre harul divin, pe care au privilegiul să-l primească. Unica siguranță pentru tineret este, de a căuta această înțelepciune prețioasă, care desigur va nimici orice dorință după o cunoștință stricată.

Și când ei au dobândit un gust pentru ceea ce este curat și liniștit, pentru bucuria plăcută a credinței și a sfințeniei, orice simțământ al ființei lor se va ridica cu oroare împotriva plăcerilor stricate. Toți pot alege viața, dacă voiesc. Ei se pot împotrivi păcatului, găsindu-și plăcerea în căile neprihănirii și ale sfințitei adevărate, și vor fi răsplătiți cu viață veșnică în împărăția netrecătoare a lui Dumnezeu.

Dacă aleg însă să-și corupă căile lor înaintea Domnului, murdărindu-și propriile lor trupuri și săvârșind, păcatul sinuciderii, ei pot face aceasta; dar trebuie să-și amintească că se va ține o judecată, și cărțile se vor deschide și ei vor fi judecați după cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor. O, ce raport înfricoșător și mânjit va fi deschis în fața lor, despre cugetele lor ascunse și despre faptele lor josnice! Sentința este pronunțată asupra lor, și, excluși din cetatea lui Dumnezeu, ei vor pieri împreună cu cei nelegiuți și nemernici.

Acum este timpul de pregătire. Nimeni nu trebuie să aștepte însă, ca Dumnezeu să facă lucrarea de pregătire și să-i facă destoinici, fără multe eforturi din partea lor. Este de datoria lor de a face fapte de dreptate și a săvârși tot binele, ce stă în puterea lor de a-l face, în puținul timp care le-a fost îngăduit, înainte de închiderea timpului de cercare, pentru ca să poată avea un raport curat în cer. Eu închei cu invitația profetului: „întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel!” ([Ezechiel 33, 11.](#))

[30]

E. G. W.

[31]

Capitolul 2 — Sentimentalismul

Eu cunosc o mulțime de cazuri, unde niște femei socoteau căsătoria lor ca o nenorocire. Ele au citit la nuvele, până ce imaginația lor s-a îmbolnăvit, și ele trăiesc într-o lume a propriei lor închipuiri. Ele, se consideră pe sine femei cu un suflet simțitor, și cu un organism superior și delicat.

Ele se cred a fi ca niște martire, care ar suferi prea mult, pentru că, își închipuie ele, — soții lor n-ar fi atât de delicați și n-ar poseda calități atât de superioare pe care ele să le pună deopotrivă cu pretensele lor virtuți și cu organismele lor delicate. Aceste femei au vorbit și au cugetat, atât de mult la aceasta, până ce au devenit ca niște maniace, cu privire la acest subiect. Ele își închipuiau că meritul lor e mai superior decât al altor muritori, și că nu ar fi destul de plăcut pentru sensibilitatea lor fină de a se întovărăși cu oameni de jos.

Femeile de tipul acesta au o imaginație stricată, din cauza citirii de nuvele, de romane visătoare și de castele, trăind astfel într-o lume imaginară. Ele nu-și coboară ideile lor până la datoriile obișnuite, dar necesare ale vieții. Ele nu iau asupra lor poverile vieții, care simt în calea lor, și să facă plăcut și fericit căminul pentru soții lor. Ele nu vor să poarte nici povara lor proprie. Ele așteaptă, ca alții să le recunoască trebuințele și să le satisfacă, în timp ce ele au libertatea de a găsi greșeli și de a critica cât le place. Aceste femei au un sentimentalism de dragoste bolnăvicioasă, fiind stăpânite neîncetat de gândul, că nu ar fi apreciate; și că soții lor nu le-ar da toată atenția, pe care ele o merită. Din această cauză ele se consideră, în închipuirea lor, a fi niște martire.

[32]

Adevărul în această privință este următorul: Dacă ele s-ar dovedi pe ele înșile folositoare, valoarea lor ar fi apreciată; dar dacă ele umblă pe o cale de continuă pretenție de simpatie și atenție de la alții, în timp ce ele nu se simt sub nicio obligație de a răspunde cu aceeași simpatie și atenție, ci trec pe de lături rezervate, reci, și de care nu te poți apropia, nepurtând nicio sarcină pentru alții și neavând nici un simț pentru suferința lor, atunci, în viața lor nu se

poate găsi decât puține calități prețioase și de valoare. Aceste femei s-au educat pe sine spre a gândi, că, pentru ele, a fost o mare concesie de a se căsători cu bărbații pe care îi au; și de aceea constituția lor fină nu va fi niciodată apreciată pe deplin; și ele se comportă ca atare. [33]

Ele văd toate lucrurile într-o lumină greșită. Ele nu merită pentru bărbații lor. Ele aduc o continuă povară de griji și răbdare, pe când ar putea să ajute și să ridice împreună cu soții lor poverile vieții, în loc să viseze o viață nereală, pe care au găsit-o în nuvelele și romanele de dragoste pe care le-au citit. Domnul să aibă milă de acei bărbați, care sunt legați de asemenea ființe netrebnice, care nu știu să facă altceva, decât să șadă, să mănânce, să se gătească și să respire.

Aceste femei, care își închipuie că ele ar poseda asemenea constituții senzitive și rafinate sunt niște soții și mame foarte netrebnice. Se mai întâmplă adesea cazul, că simpatiile lor sunt retrase de la bărbații lor, care sunt oameni practici și folositori, și își îndreaptă atențiile către alți bărbați, și tot cu același sentimentalism de amor bolnăvicios pretind simpatii de la alții: le istorisesc despre cercările lor, despre necazurile și aspirațiile lor, de a face vreo lucrare mai înaltă și mai superioară, și dau pe față faptul, că viața lor conjugală este o decepție, și o piedică în năzuințele lor, de a face lucrarea pe care ele și-o propusese s-o facă. [34]

O, ce mizerie există în familiile care ar putea fi fericite! Aceste femei sunt un blestem pentru ele înșile și pentru soții lor. Pretinzând că ar fi îngeri, ele au înnebunit, și nu sunt decât niște poveri grele pentru alții. Ele își neglijează datoriile obișnuite ale vieții, pe care Domnul le-a încredințat să le facă, și sunt neliniștite și murmurătoare, așteptând mereu să facă vreo lucrare mai ușoară, mai superioară și mai plăcută. Măgulindu-se a fi îngeri, ele s-au dovedit a fi oameni, ca toți ceilalți. Ele sunt supărate, posomorâte, indispușe și geloase pe soții lor, pentru că cea mai mare parte din timpul lor nu-l petrec în servirea lor. Ele se plâng că au fost neglijate, în timp ce soții lor fac chiar și lucrarea, pe care ele ar trebui s-o facă. Satana găsește cu ușurință intrare la această clasă. Ele nu au o iubire adevărată pentru nimeni, decât pentru ele însele. Totuși Satana le șoptește că, dacă cutare sau cutare ar fi soțul lor, ele ar fi într-adevăr fericite. Ele devin cu ușurință victimele amăgirilor lui Satana, și se înduplecă ușor a dezonora pe soții lor proprii, și a călca legea lui Dumnezeu.

[35] Eu aş vrea să spun femeilor de felul descris mai sus: Voi puteţi singure a vă făuri fericirea voastră sau a o distruge. Voi puteţi să vă îmbunătăţiţi situaţia, sau s-o faceţi nesuferită. Calea pe care voi mergeţi va propăşi sau fericirea, sau mizeria voastră proprie! Oare acesta femei nu s-au gândit niciodată că soţii lor sunt siliţi să le suporte nevrednicia, răutatea şi critica lor, şi să le vadă plângând pătimaşe, sub închipuirea că soarta lor ar fi vrednică de plâns? Într-adevăr, dispoziţia lor supărăcioasă şi posomorită răceşte simpatiile soţilor lor pentru ele, şi-i face să caute simpatie, pace şi tihnă în altă parte decât acasă. În locuinţa lor este o atmosferă otrăvită. Şi căminul este pentru ei altceva, decât un loc de linişte, de pace şi de fericire. Un astfel de soţ este obiectul ispitirilor lui Satana şi simpatiile lui sunt îndreptate către obiecte interzise, şi e momit a săvârşi vreo nelegiuire şi a fi pierdut pentru vecie.

Misiunea femeii

Mare este lucrarea şi misiunea femeii, mai cu seamă a acelor care sunt soţii şi mame. Ele pot fi o binecuvântare pentru toţi cei din jurul lor. Ele pot avea o influenţă puternică spre bine. Femeia poate exercita o influenţă transformatoare, numai dacă voieşte să-şi consacre lui Dumnezeu umblarea şi voinţa ei, şi dacă îl lasă să-i stăpânească mintea pornirile şi întreaga ei fiinţă. Ea poate avea o influenţă care tinde a rafina şi înnobila pe acei cu care ea vine în contact. Dar, în general, femeia nu-şi dă seama de puterea pe care o posedă. Ea exercită o influenţă, în mod inconştient. Influenţa unei vieţi sfântite aduce, în mod firesc, o reînnoire a inimii. Aceasta este rodul, care creşte, în mod firesc, în pomul cel bun al sădirii divine. Eul personal este uitat şi contopit în viaţa lui Hristos. A fi bogat în fapte bune este, pentru o astfel de persoană, tot aşa de firesc, ca şi respiraţia. Ea trăieşte pentru a face altora bine, şi totuşi e gata a zice: Eu sunt o slugă nefolositoare.

[36] Dumnezeu a hotărât femeii misiunea ei, şi dacă ea, prin umblarea ei modestă, face tot ce poate, spre a face din căminul ei un cer, dacă îşi îndeplineşte, cu credincioşie şi din iubire, datoriile ei familiare, faţă de soţul şi de copiii ei, căutând neîncetat să facă să lumineze o lumină sfântă din viaţa ei folositoare, curată şi virtuoaasă, ca să lumineze la toţi cei din jurul ei, atunci ea face lucrarea încredinţată

ei de către Maestru, și va auzi de pe buzele Sale cuvintele: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău”.

Aceste femei care fac tot ce le vine la îndemână, cu voieșie și cu un spirit vesel, ajutând soților lor ca să-și ducă sarcinile, și educând pe copiii lor pentru Dumnezeu, sunt misionare, în cel mai înalt grad al cuvântului. Ele sunt angajate într-o ramură importantă a marei lucrări ce trebuie făcută pe pământ, de a pregăti pe muritori pentru o viață mai înaltă. Ele își vor primi plata lor. Copiii trebuie educați pentru cer, și pregătiți ca să servească în curțile împărăției lui Dumnezeu.

Una din greutățile comunității

Dacă părinții, și îndeosebi mamele, ar avea un adevărat sens despre răspunderea lucrării, pe care Dumnezeu le-a încredințat-o ca s-o facă, atunci ei nu s-ar amesteca în chestiunile care privesc pe aproapele lor, și cu care ei nu au nimic de a face. Nu s-ar lăsa atrași de obiceiul de a duce din casă în casă vorbe rele, ocupându-se de greșelile și de faptele nepotrivite ale aproapelui lor. Ei vor simți o povară de griji atât de mare, pentru proprii lor copii, încât ei nu vor avea timp, ca să primească vreo defaimă împotriva aproapelui. Pur-tătorii de vorbe rele și de noutăți sunt un blestem teribil pentru vecini și pentru comunitate. Două treimi din toate încercările comunității vin din acest izvor.

Dumnezeu cere de la toți să-și facă cu credincioșie datoriile lor zilnice. Aceasta a fost mult neglijată de o mare parte dintre preținșii creștini. Mai cu seamă clasa, pe care am amintit-o mai sus, care își închipuie, că ar face parte dintr-o ordine de ființe mai superioare decât semenii lor muritori care îi înconjoară, pierd din vedere datoria lor prezentă. Dar faptul, că simțurile lor au apucat pe un asemenea făgaș, este o dovadă, că ei sunt de o ordine inferioară, strâmți la minte, vanitoși și egoiști. Ei se simt a fi mult mai pe sus decât săracii de rând și umiliții. Dar Isus spune, că tocmai pe unii ca aceștia i-a chemat. Asemenea înfumurați se străduiesc a-și asigura pentru totdeauna poziții, a câștiga aplauze și a obține împuternicirea de a face vreo lucrare mare pe care alții n-ar putea-o face. Dar simțul fin al organismului lor rafinat se simte tulburat a veni în contact cu cei umiliți și nenorociți. Ei raționează cu totul greșit. Motivul pentru

[37]

care ei ocolesc unele din aceste datorii este egoismul lor suprem. Iubirea de sine este centrul tuturor faptelor și motivelor lor.

Exemplul lui Hristos

[38] Maiestatea Cerului, căruia I se închină îngerii, care era bogat în cinste, splendoare și glorie, a venit pe pământ, și când a fost găsit la chip asemenea omului, El nu a invocat finețea naturii Sale, ca scuză, de a Se ține pe sine departe de cei nenorociți. El a fost găsit în lucrarea Sa printre cei năpăstuiți, sărmani, întristați și nevoiași. Hristos era personificarea fineții și a curăției. Viața și caracterul Său era de o noblețe superioară, și totuși, în lucrarea Sa, El nu a fost găsit printre oamenii cu titluri și renume, și nici printre cei mai onorați ai lumii, ci printre cei disprețuiți și nevoiași. „Eu am venit,” zice învățătorul divin, „să mântuiesc ce era pierdut.” Astfel Maiestatea Cerului era găsită mereu lucrând ca să ajute celor care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Fie, ca exemplul lui Hristos să fie o înfruntare pentru scuzele acestei clase, care se simte atât de atrasă de sărmanul lor eu personal, spre a găsi ca o binecuvântare, pentru gustul lor rafinat și pentru înalta lor chemare, de a veni în ajutorul celor mai lipsiți de ajutor. Unii ca aceștia iau o poziție mai pe sus de Domnul lor, și în cele din urmă vor fi uimiți, când vor găsi că, ei au fost cu mult mai prejos chiar decât aceea clasă, cu care ei au evitat să se asocieze și să lucreze, căci această clasă jignea firea lor rafinată și sensibilă. Este adevărat, nu întotdeauna pare plăcut și atrăgător a se uni cineva cu Maestrul său și a conlucra cu El la ajutorarea tocmai a acestei clase, care avea cea mai mare trebuință de ajutor. Dar aceasta este lucrarea, pentru care Hristos S-a umilit s-o facă. Este oare servul mai mare decât stăpânul Său? El ne-a dat un exemplu și noi suntem obligați a-l urma. Această datorie poate părea neplăcută, și totuși noi suntem obligați a îndeplini tocmai o așa lucrare.

Un obicei ce stăpânește cu tărie pe oameni

Am fost adânc impresionată, când am văzut influența stăpânitoare, pe care patimile animalice au avut-o asupra bărbaților și femeilor cu o inteligență și destoinicie nu din cele ordinare. Ei ar fi în stare să facă o bună lucrare, și să exercite o influență puternică,

dacă nu ar fi fost robiți de patimi josnice. Ei au ascultat la cele mai solemne și mai impresionante cuvântări despre judecată, care părea a-i aduce înaintea tribunalului lui Dumnezeu, făcându-i să se înspăimânte și să se cutremure, și totuși nicio oră nu trecea după aceea și ei se dedau iarăși la păcatul lor favorit și fermecător, pângărindu-și propriile lor trupuri.

Ei au devenit atât de mult robi ai acestei crime teribile, încât par a fi lipsiți de puterea de a-și stăpâni patimile. Noi am lucrat pentru unii din aceștia în mod serios; i-am sfătuit, am plâns și ne-am rugat cu ei, și totuși am cunoscut, că în mijlocul sforțărilor noastre serioase și a întristărilor noastre sufletești, puterea acestui obicei păcătos a câștigat supremația. Aceste păcate erau comise și în acest timp. Conștiința unora dintre acești nelegiuți a fost trezită, prin atacuri repetate de boli, sau printr-o convingere puternică, și au avut atâtea remușcări, încât au fost aduși să facă mărturisire de aceste lucruri, în adâncă umilință. Alții sunt tot așa de nelegiuți. Ei au practicat acest păcat aproape întreaga lor viață, și cu constituția lor ruinată, și cu memoria lor ciuruită, culeg rezultatul acestui obicei primejdios, dar sunt prea mândri spre a și le mărturisi. Ei sunt ascunși și n-au arătat nicio muștrare de conștiință pentru acest mare păcat și nelegiuire. Ei par a fi nesimțitori față de influența Spiritului lui Dumnezeu, între sfânt și profan, ei nu fac nicio deosebire. Practica ordinară a unui astfel de viciu, atât de degradator, cum și profanarea propriilor lor trupuri nu i-a dus la lacrimi amare și la o căință din inima. Ei gândesc că păcatul lor e numai împotriva lor înșiși. Aici ei fac o greșală mare. Când sunt bolnavi la trup și suflet, alții suferă din această cauză. Ei fac mereu greșeli; memoria le este defectuoasă, și imaginația slabă. Pretutindeni ies în evidență defecte, care atrag în suferință și pe acei cu care ei trăiesc împreună, și cu care sunt întovărășiți. Aceștia sunt mârniți și îndurerati, pentru că aceste lucruri sunt cunoscute și de alții.

Eu am amintit aceste cazuri, spre a ilustra puterea acestui viciu. Întreaga ființă este dedată la patimi josnice. Partea morală și intelectuală este subjucată de puterile josnice. Trupul este enervat, și creierul este slăbit, Elementele, depozitate în el pentru a nutri sistemul, sunt risipite. Scurgerea pe care o suferă sistemul organic este mare. Nervii cei fini ai creierului, fiind excitați printr-un procedeu vicios nenatural, se întunecă și devin într-o mare măsură paralizați.

[39]

[40] Partea morală și intelectuală se slăbește tot mai mult, în timp ce patimile animalice devin tot mai tari, și se dezvoltă tot mai mult prin exercitarea lor. Este cu neputință a mai trezi pe deplin sensibilitatea morală a acelor persoane, care sunt dedate obiceiului de abuzare de sine, ca să prețuiască lucrurile veșnice. Asemenea suflete nu mai pot fi aduse acolo, de a-și găsi plăcere în exerciții spirituale. Cugețe necurate captivează și stăpânesc imaginația, farmecă mintea, și apoi urmează dorința cea mai nestăpânită după fapte necurate. Dacă mintea ar fi cultivată să contemple asupra subiectelor înălțătoare, iar imaginația ar fi educată să reflecte la lucruri curate și sfinte, atunci ea ar fi întărită împotriva acestei satisfaceri teribile, înjositoare și distrugătoare a sufletului și a trupului. Ea ar fi atunci deprinsă a se ocupa cu plăcere cu lucruri înălțătoare, cerești, curate și sfinte, și nu ar mai putea fi atrasă de această plăcere josnică, coruptă și mârșavă.

Ce putem să spunem despre acei care trăiesc tocmai în lumina strălucitoare a adevărului, totuși practicând și urmând pe o cale de păcat și crimă? Plăcerile interzise și ațâțătoare au un farmec pentru ei, și-i țin robi și le stăpânesc întreaga ființă. Unii ca aceștia au plăcere în nedreptate și nelegiuire, și trebuie să piară în afara de cetatea lui Dumnezeu, ca orice lucru urâcios.

Am căutat să trezesc pe părinți la datoria lor dar ei dorm încă. Copiii voștri practică vicii ascunse și vă înșeală. Voi aveți o încredere necondiționată în ei, încât îi credeți prea buni și prea nevinovați de a fi capabili pentru a comite asemenea nelegiuiri ascunse. Părinții răsfăț și răzgâie pe copiii lor, și-i încurajează la mândrie, când ar trebui să le pună restricții cu fermitate și hotărâre. Ei se tem atât de mult de spiritul lor încăpățânat și recalcitrant, încât le este frică să vină în atingere cu ei; dar, prin aceasta, ei se fac vinovați de păcatul neglijenței, care a caracterizat casa preotului Eli. Îndrumarea dată de Petru este de cea mai mare importanță pentru toți acei care se luptă pentru nemurire. El se adresează celor ce au aceeași credință prețioasă, cu cuvintele:

[41] „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: Harul și pacea să vă fi înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu — și ai Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și

puterea Lui, prin care El nea dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă. De aceea dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori, în ce privește deplină cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochi închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră: căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți greși niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1, 11.)

Noi suntem într-o lume, în care lumina și cunoștința abundă; și totuși mulți dintre cei ce pretind a fi de aceeași credință prețioasă, stăruiesc într-o neștiință voită. Lumina strălucește de jur împrejurul lor; totuși ei nu și-o însușesc. Părinții nu văd necesitatea de a se cultiva, și de a obține cunoștință, și de a face un folos practic din această cunoștință, în viața lor conjugală. Dacă ei ar urma după îndrumarea apostolului, și ar viețui, după planul creșterii atunci n-ar fi neroditori în cunoștința Domnului nostru Isus Hristos. Mulți nu înțeleg lucrarea sfințirii. Aceasta este o lucrare progresivă, Ea nu se îndeplinește într-un singur ceas, sau într-o zi, și după aceea, această stare ajunsă să fie menționată fără vreo sfortare specială din partea lor. Mulți par a gândi, că au ajuns această țintă, în timp ce ei abia au învățat prima lecție a creșterii. [42]

Abuzuri conjugale

Mulți părinți nu obțin cunoștința cum să respecte viața conjugală. Ei nu sunt veghetori, și lasă pe Satana să câștige avantaj asupra lor și să le stăpânească mințile și viața. Ei nu pot vedea că Dumnezeu cere de la dânșii ca să se abțină de la orice exces în viața lor conjugală. Dar numai puțini simt ca datorie a lor, de a-și stăpâni patimile. Ei s-au unit în călătorie cu aleasa (alesul) inimii lor, și de aceea deduc, că viețuirea conjugală ar îngădui satisfacerea patimilor josnice. Chiar

bărbații și femeile care pretind a fi evlavioși, dau frâu liber patimilor lor senzuale, și nici nu se gândesc că Dumnezeu îi face răspunzători pentru cheltuirea energiei lor vitale, care slăbește sprijinul vieții lor și vlăguiește întregul lor sistem nervos.

Legământul căsătoriei acopere păcatele cele mai negre. Unii bărbați și femei pretinși evlavioși își degradează trupurile lor prin satisfacerea patimilor lor stricate care îi scoboară mai jos decât faptele brute. Ei abuzează de puterile date de Dumnezeu spre a le păstra în sfințenie și cinste. Sănătatea și viața sunt sacrificate pe altarul patimilor josnice. Puterile superioare și nobile sunt subjugate poftelor animalice. Acei ce păcătuiesc în felul acesta, nu-și dau seama de urmările umblării lor. Dacă ei ar putea vedea cât de multe suferințe își atrag asupra-și, prin satisfacerile lor nedrepte și păcătoase, atunci s-ar îngrozi, și unii ar părăsi, în cele din urmă, umblarea lor păcătoasă, care atrage după sine rezultate atât de înfricoșate. La mulți, o astfel de existență mizerabilă este moștenită, încât moartea li se pare mai de preferat decât viața, și mulți mor de timpuriu, sacrificându-și viața, în lucrarea lipsită de glorie a satisfacerii patimilor animalice. Pentru că sunt căsătoriți, ei gândesc, că nu comit niciun păcat.

Acești bărbați și femei vor afla într-o zi, ce însemnează pofta, și vor vedea rezultatele satisfacerii ei. Se găsesc patimi tot atât de josnice în căsătorie, ca și în afară de căsătorie. Apostolul Pavel sfătuiește pe bărbați să-și iubească femeile lor, — „cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”. — [Efeseni 5, 25, 28, 29](#). Nu este o iubire curată aceea care să pună pe bărbat să facă din femeia sa un instrument pentru satisfacerea poftelor sale.

Cât de puțini bărbați își arată iubirea lor în modul arătat de apostol: „Cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ca, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o”, ca să fie „sfântă și fără prihană”. Aceasta este calitatea iubirii, în legăturile căsniciei, pe care Dumnezeu o recunoaște ca sfântă. Iubirea este un principiu curat și sfânt. Pofta pătimășă nu voiește să admită nicio restricție, și nu vrea să fie condusă sau stăpânită de rațiune. Ea este oarbă față de consecințe, și nu voiește să judece de la cauză la efect. Multe femei

suferă de mare debilitate, și sunt chinuite de boli, care au fost aduse asupra lor pentru că legile ființei lor n-au fost respectate. Legile naturii au fost călcate în picioare. Puterea nervoasă a creierului este risipită de bărbați și femei, pentru că se dedau la acte nefirești pentru a-și satisface patimile lor josnice. Și acest monstru hidos, această patimă josnică și ordinară, își asuma delicatul nume de iubire.

Mulți pretinși creștini sunt mai mult animalici decât dumnezeiești. De fapt, ei sunt mai josnici decât toate animalele. Un bărbat, de felul acesta, degradează pe femeia căreia i-a făgăduit a o hrăni și îngriji. El face din ea un instrument pentru a-și satisface poftele lui josnice și senzuale. Foarte multe femei se supun și devin sclave patimilor senzuale. Ele nu-și păstrează trupul lor în sfințenie și cinste. Femeia nu-și mai menține demnitatea și stima de sine pe care o poseda înainte de căsătorie. Această sfântă întocmire ar fi trebuit să-i păstreze și să-i sporească respectul ei de femeie și de sfântă demnitate. Bărbăția ei curată, demnă și asemănătoare cu Dumnezeu e mistuită pe altarul poftelor senzuale. Ea a fost sacrificată spre a plăcea soțului ei. Ea își pierde curând respectul pentru soțul ei, care nu respectă legile, căroră făpturile brute le dau ascultare. Viața conjugală devine un jug apăsător, căci iubirea se usucă, și de obicei, îi ia locul neîncrederea, gelozia și ura.

[44]

Niciun bărbat nu-și iubește cu adevărat femeia dacă ea se supune liniștită ca să devină sclava sa și unealta poftelor sale josnice. Prin supunerea ei pasivă, ea își pierde, în ochii lui, valoarea pe care o poseda altădată. El o vede degradată de la orice treaptă înălțătoare și coborâtă la un nivel josnic, și curând o bănuiește, că ea se va supune poate cu aceeași lipsă de rezistență, ca să fie degradată și de altul, cum a fost de el. El pune la îndoială statornicia și curăția ei, se întoarce de la ea și își caută obiecte noi, care să trezească și să intensifice patimile sale infernale. Acești bărbați sunt mai răi decât dobitoacele. Ei sunt demoni, în chip de om. Ei nu cunosc principiile înălțătoare și înnobilitoare ale adevărului și ale iubirii sfințitoare.

Femeia devine apoi și ea geloasă pe soțul ei. Ea bănuiește, că el va fi tot așa de dispus a se adresa alteia ca și ei, când i se oferă ocazie. Ea vede că el nu este stăpânit de conștiință și nici de temere de Dumnezeu. Toate aceste bariere sfinte sunt dărâmate de patimile desfrânate. Orice însușire divină a soțului devine sclava poftelor josnice și brutale.

[45]

Lumea este plină de bărbați și femei de felul acesta; și curăția, gustul și chiar casele luxoase devin, un iad închipuit-vă, dacă puteți, ce odrasle vor ieși din asemenea părinți. Nu vor decade oare copiii și mai adânc decât părinții lor? Părinții pun pecetea pe caracterul copiilor lor. Copiii născuți din asemenea părinți moștenesc însușiri mintale de o calitate mai josnică și ordinară. Satana hrănește orice tendință spre corupție. Se pune deci întrebarea: Să fie oare femeia obligată să cedeze neapărat pretențiilor soțului ei, când ea vede, că el este stăpânit numai de patimi josnice, și când rațiunea și conștiința ei sunt convinse, că făcând astfel își aduce vătămare propriului ei trup, pe care Dumnezeu pretinde să-l păstreze în sfințenie și cinste, și să-l înfățișeze înaintea Lui, ca o jertfă vie, sfântă și neprihănită?

Nu este o iubire curată și sfântă aceea care mână pe femeie ca să satisfacă poftele animalice ale soțului ei, în dauna sănătății și vieții ei. Dacă ea ar poseda adevărata iubire și înțelepciune, atunci ea va căuta să abată mintea soțului ei de la satisfacerea patimilor desfrânate, și să i-o îndrepte către subiecte mai înalte și mai spirituale, și să-și găsească plăcerea în a medita la ele. Poate fi necesar a-i spune cu modestie și totuși cu hotărâre, chiar cu riscul de a-și atrage dizgrația lui, că ea nu poate să-și înjosească trupul ei și să se dedea la excese (abuzuri) sexuale. Ea trebuie să-i amintească într-un mod gingaș și amabil, că Dumnezeu are cel dintâi și cel mai mare drept asupra ființei ei — drept, pe care ea nu-l poate nesocoti, căci i se va cere socoteală pentru aceasta, la marea zi a lui Dumnezeu. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci [46] ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale Lui Dumnezeu”. — [1 Corinteni 6, 19, 20](#). „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi ai oamenilor”. — [1 Corinteni 7, 23](#).

Femeia și păstrarea demnității ei

Femeia poate face mult, dacă voiește, prin influența ei înțeleaptă, cu năzuințele ei înălțătoare, păstrându-și în sfințenie și cinste demnitatea ei de femeie nobilă. Astfel, ea poate salva pe soțul ei și pe ea însăși, făcând o lucrare dublă și aducându-și la îndeplinire înalta ei misiune, sfințind pe bărbatul ei prin influența sa proprie.

În această, problemă grea și delicată, se cere multă înțelepciune și răbdare, cum și curaj și tărie morală. Tărie și har se poate găsi numai în rugăciune. O iubire sinceră trebuie să fie principiul stăpânitor al inimii. Iubirea de Dumnezeu și iubirea de soțul ei, poate fi singurul motiv drept de acțiune. Dar dacă femeia ajunge să creadă, că ar fi dreptul soțului ei, de a avea deplină stăpânire asupra trupului ei, și se lasă stăpânită de ideea, că trebuie să se supună lui, în orice privință, atunci ea își contopește individualitatea ei într-a lui. Identitatea ei este atunci pierdută, și afundată în a soțului ei. Atunci ea devine mai mult o mașină, pe care el s-o conducă și s-o stăpânească, o faptură a voinței și a plăcerii sale. Prin această poziție pasivă, ea dezonoarează pe Dumnezeu. Ea are o răspundere înaintea lui Dumnezeu, de care trebuie să țină seama.

Dacă femeia își supune trupul și spiritul sub stăpânirea soțului ei, și e pasivă (supusă) voinței lui în toate, sacrificându-și conștiința, demnitatea, și chiar identitatea ei, atunci ea pierde ocazia de a exercita acea influență puternică spre bine, pe care ea ar trebui s-o posede pentru înălțarea soțului ei. Ea ar putea îmblânzi natura lui aspră, iar influența ei sfântitoare ar putea avea o înrăurire înnobilitoare, curățitoare, și l-ar face și pe el să se lupte cu seriozitate pentru a-și stăpâni patimile și a deveni mai spiritual, spre a ajunge împreună părtași de fire dumnezeiască, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă. Puterea influenței poate fi mare spre a conduce mintea la subiecte înalte și nobile, trecând peste plăcerile josnice și senzuale, după care tinde, în mod firesc, o inimă nerenăscută prin har. Dacă femeia simte că, spre a plăcea soțului ei, trebuie să se coboare la nivelul cerut de el, când patima animalică este principiul de bază al iubirii lui, stăpânindu-i acțiunile sale, atunci ea displace lui Dumnezeu; căci ea neglijează a exercita o influență sfântitoare asupra soțului ei. Dacă ea simte că trebuie să se supună patimilor animalice ale soțului ei, fără vreun cuvânt de protest, atunci nu-și înțelege datoria ei, nici față de soț, și nici față de Dumnezeul ei. Excesul sexual va distruge, într-adevăr iubirea pentru exerciții de devotament, va răpi creierului substanța necesară hrănirii sistemului, și va istovi vitalitatea în gradul cel mai grav. Nicio femeie nu trebuie să ajute soțului ei în această lucrare de nimicire de sine. Ea n-ar face aceasta, dacă ar fi luminată și dacă își iubește soțul.

[47]

[48] Cu cât patimile animalice sunt satisfăcute mai mult, cu atât mai puternice devin ele, și cu atât mai violente devin cerințele lor după satisfacție. Fie, ca bărbații și femeile temătoare de Dumnezeu să se trezească la datoria lor. Mulți pretinși creștini sunt loviți de paralizie a nervilor și a creierului din cauza necumpătării în această direcție. Putreziciune se află în oasele și în măduva multora dintre acei care sunt priviți ca bărbați buni, care se roagă și plâng, și care ocupă posturi înalte, dar ale căror cadavre mânjite nu vor putea trece niciodată prin porțile cetății cerești. O, de aș putea face pe toți să înțeleagă obligațiile lor față de Dumnezeu, de a-și păstra mintea și organismul lor fizic în cea mai bună stare, pentru a aduce lui Dumnezeu un serviciu desăvârșit!

Fie, ca femeile creștine să se ferească, prin cuvânt și faptă, de a atâta patimile animalice ale soților lor. Mulți nu mai au nicio energie de risipit în această direcție. Ei și-au slăbit, încă din copilărie, creierul și și-au subminat constituția, prin satisfacerea patimilor animalice. Tăgăduirea de sine și cumpătarea trebuie să fie lozinca în viața conjugală; și atunci, când părinții vor da naștere la, copii, aceștia nu vor mai fi expuși la primejdia, de a avea organele morale și intelectuale slabe, și pe cele animalice puternice. Viciul la copii este aproape universal. Care este cauza acestuia? Cine a pus copiilor pecetea acestui viciu?

Mintea unui bărbat sau a unei femei nu se degradează deodată de la curăție și sfințenie la depravare, corupție și crimă. E nevoie de timp, pentru a preschimba omenescul în dumnezeiesc, sau pentru a degrada pe cei creați după chipul lui Dumnezeu, transformându-i în dobitoace, sau demoni. Prin contemplare (privire), noi ne preschimbam. Omul, format după chipul Creatorului Său, își poate educa spiritul astfel, încât păcatul, de care îi era scârbă altădată, să-i devină plăcut apoi. Îndată ce el încetează a veghea și a se ruga, el încetează a-și păzi citadela inimii, și se dedă la păcat și crimă. Spiritul ocupă atunci o treaptă josnică, și este imposibil a-l mai ridica iarăși din corupție, când puterile morale și intelectuale au fost deprinse cu sclavia, și învățate să se supună patimilor josnice. Numai un război continuu, dus împotriva pornirilor desfrânate, sprijinit de influența înobilatoare a harului lui Dumnezeu, va atrage mintea către cer, și o va deprinde să cugete la lucruri curate și sfinte.

Mulți copii sunt născuți cu patimi animalice dezvoltate într-un grad înalt, în timp ce puterile morale și intelectuale sunt slabe. Acești copii au nevoie de cea mai îngrijită educație, spre a-i ridica la o înțărare și dezvoltare a puterilor lor morale și intelectuale, și a face ca acestea să aibă conducerea. De obicei, copiii nu sunt crescuți pentru Dumnezeu. Educația lor morală și religioasă este neglijată. Patimile animalice sunt întărite continuu, în timp ce facultățile morale devin tot mai slabe. [49]

Unii copii încep să-și atâțe patimile lor animalice încă din prunție; și odată cu creșterea anilor, se dezvoltă și patimile senzuale, crescând în putere odată cu dânsii. Ei nu sunt liniștiți în spiritul lor. Fetele doresc după societatea băieților și băieții după a fetelor. Purtarea lor nu e retrasă și modestă. Ei sunt obraznici și pripiti, luându-și libertăți necuviincioase. Deprinderile lor stricate de abuzare de sine le-au degradat mințile și le-au murdărit sufletele. Cugetele josnice, citirea de nuvele, și de cărți ordinare, și romane, le atâță imaginația și-i face apoi să urmeze după pornirile lor stricate. Munca nu le place, și când sunt puși la treabă se plâng de oboseală. Îi doare mijlocul. Îi doare capul, etc. Nu sunt oare acestea destule motive? Sunt ei oboseți de muncă? Nu. Totuși părinții primesc plângerea lor, și-i scutesc de lucru și de răspundere. Acesta este cel mai mare rău pe care îl pot face pentru ei. Prin aceasta, ei dau la o parte aproape unica barieră, care ar împiedica pe Satana de a avea intrare liberă în mințile lor slăbite. Munca folositoare ar fi un scut, într-o măsură oarecare, de a nu cădea în totul sub stăpânirea lui.

Învățătura stricată, care a dominat în trecut, că, din punct de vedere al sănătății, ambele sexe trebuie să fie împreună, și-a făcut lucrarea ei vătămătoare. Dacă părinții și îngrijitorii ar da pe față cel puțin a zecea parte din istețimea, de care se folosește Satana, atunci asociația aceasta dintre cele două sexe ar fi aproape nevătămătoare. De fapt, Satana a avut cel mai mare succes în străduințele sale, de a vrăji mintile tineretului; și amestecarea băieților cu fetele a sporit răul de douăzeci de ori mai mult. Puneți pe băieți și fete la lucru și dați-le ocupații folositoare. Dacă vor fi oboseți, vor avea mai puțină înclinație, spre a-și corupe propriile lor trupuri. [50]

E. G. W.

Capitolul 3 — Modestia feminină

Femeile nu sunt întotdeauna destul de prevăzătoare, de a se abține de la orice aparență rea. Nu toate au o purtare înțeleaptă, după cum se cuvine femeilor evlavioase. Cuvintele lor nu sunt destul de bine alese și chibzuite, cum se cere de la femeile care au primit harul lui Dumnezeu. Ele sunt prea familiare cu frații. Le place să stea de vorba cu ei, se înclină către dânșii, par a dori societatea lor, și sunt tare încântate de atenția lor.

Femeile, pretinse evlavioase, își permit multe glume, râsete și haz. Toate acestea sunt lucruri necuviincioase și întristează pe Spiritul lui Dumnezeu. Aceste manifestări dau pe față o lipsă de adevăratul sentiment creștin. Tolerarea acestor lucruri nu întărește sufletul în Dumnezeu, ci aduce mare întunecime, îndepărtează pe îngerii curăți, nobili și cerești și scoboară pe acei ce le fac la o treaptă josnică.

Surorile trebuie să încurajeze adevărata modestie. Ele nu trebuie să fie necuviincioase, vorbărețe, și obraznice, ci modeste și încete la vorbire. Ele nu trebuie să fie îndrăznețe. A fi amabile, bune, miloase, iertătoare și umile, astfel este cuviincios și bine plăcut Lui Dumnezeu. Și dacă ele iau această poziție, atunci nu vor mai fi supărate de vreo atenție necuviincioasă, din partea bărbaților. Atunci toți vor simți că în jurul acestor femei temătoare de Dumnezeu este un cerc sfânt de curăție, care le ocrotește față de orice libertate nejustificată. Unele femei care pretind a fi evlavioase, își permit a fi prea fără grijă, prea destrăbălate, și prea grosolane în manierele lor, și aceasta duce la rele grave. Acele femei evlavioase care își ocupă spiritul și inima cu meditații la subiecte, care întăresc curăția vieții, și înalță sufletul spre a comunica cu Dumnezeu, nu vor fi abătute cu ușurință de la cărarea dreptății și a virtuții. Ele vor fi întărite împotriva sofistărilor lui Satana și pregătite a rezista meșteșugurilor lui ademenitoare.

Moda lumii, pofta ochilor și pofta trupului, și deșertăciunea vieții, sunt în legătură cu căderea celui nenorocit. Se nutrește tot ce place inimii firești și unui simț trupesc. Dacă pofta cărnii ar fi dezrădăci-

nată din inimile lor, atunci ele nu ar fi atât de slabe. Dacă surorile noastre ar simți necesitatea, de a-și curăți gândurile, și de a nu mai suferi niciodată să fie neglijente în purtarea lor, ceea ce duce la fapte nepotrivite, atunci ele n-ar mai fi în primejdia de a-și mânji curăția lor. Atunci ele ar simți o astfel de scârbă față de acte și fapte necurate, încât ele nu vor fi găsite printre acelea care cad prin ispitele iui Satana, indiferent de unealta, pe care o alege el pentru aceasta.

[52]

Un predicator poate administra lucruri sacre și sfinte, și totuși să nu fie sfințit cu inima. El se poate preda pe sine lui Satana, ca să comită nelegiuiri, și să corupă sufletul și corpul turmei sale. Dar dacă sufletele femeilor, și tinerelor, care mărturisesc a iubi pe Dumnezeu și a se teme de El ar fi înarmate cu Spiritul lui Dumnezeu; dacă ele și-ar fi deprins sufletele cu curăție în cugetare, și ar fi învățat să evite orice aparență rea, atunci ar fi sigure față de corupția care ia proporții în jurul lor. Apostolul Pavel scria despre sine: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” (1 Corinteni 9, 27.)

[53]

Dacă un predicator al Evangheliei nu are stăpânire asupra patimilor sale josnice; dacă el neglijează să urmeze exemplul apostolului, și necinstește astfel misiunea și credința sa, prin satisfaceri păcătoase, surorile, care mărturisesc a fi evlavioase, nu trebuie să se măgulească nici pentru un moment că păcatul și crima și-ar pierde câtuși de puțin păcătoșenia sa, pentru că predicatorul lor cutează să comită așa ceva.

Deoarece bărbații, care sunt în posturi cu răspundere, se arată a fi familiarizați cu păcatul, acesta nu trebuie să micșoreze vinovăția și enormitatea acestui păcat în mintea cuiva. Păcatul trebuie să apară tot așa de păcătos, și de respingător, după cum îl prezintă cuvântul lui Dumnezeu, iar acela care îngăduie păcatul, trebuie să fie în ochii celor curăți și nobili, tot așa de respingător și de uricios, fugind de el, ca de șarpele a cărui mușcătură e mortală.

Dacă surorile ar fi nobile și ar poseda curăția inimii, atunci orice apropiere de corupere, fie ea chiar din partea predicatorului, ar fi respinsă cu astfel de hotărâre, încât n-ar mai fi repetată niciodată. Trebuie să fie cuprinse de o grozavă întunecime acele minți, care dau ascultare la glasul seducătorului, pentru că acesta este un predicator, călcând astfel poruncile lămurite și hotărâte ale lui Dumnezeu, și să se măgulească totuși, că n-ar fi comis nici un păcat. Nu ne vorbește oare Ioan, că „Cine zice, îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este

[54] un mincinos, și adevărul nu este în el?” Ce spune legea? „Să nu comiți adulter” Faptul că un bărbat, care mărturisește a păzi sfânta lege a lui Dumnezeu, și a administra lucruri sfinte, abuzează de încrederea pe care i-o dă poziția sa, și se lasă în voia patimilor sale, ar trebui să fie în sine destulă dovadă de a face pe o femeie evlavioasă, să vadă că deși mărturisirea să o fi înaltă ca cerul, totuși orice propunere necurată, care vine de la el, este lucrarea lui Satana îmbrăcat ca un înger de lumină. Eu nu pot crede că cuvântul lui Dumnezeu locuiește în inimile acelor care se lasă a fi stăpâniți atât de ușor de păcat, sacrificându-și nevinovăția și virtutea pe altarul patimilor desfrânate.

Iubite surori, voi trebuie să evitați chiar și aparența răului. În această generație pripită, care este întunecată de corupție, voi nu veți fi sigure, dacă nu veți fi mereu la pândă. Virtutea și modestia sunt rare. Mă adresez vouă, ca la niște urmașe ale lui Isus Hristos, care faceți o mărturisire mare și înălțătoare, să cultivați această modestie, ca pe o piatră scumpă și neprețuită. Aceasta vă va păstra virtuozitate. Dacă aveți vreo speranță să fiți luate odată în societatea îngerilor curăți și fără de păcate, și să viețuiți într-o atmosferă, unde nu se află nici cea mai mică urmă de păcat, atunci cultivați modestia și virtutea. Numai curăția, sfântă curăție, va putea rezista la marea revizuire a zilei lui Dumnezeu, și să fie luată într-un cer curat și sfânt.

Evitați aparența rea

[55] Cea mai mică ademenire, ori din ce izvor ar veni ea, care v-ar invita să comiteți păcatul, sau să vă luați vreo libertate nesigură pentru persoana voastră, trebuie s-o respingeți ca pe cea mai mare insultă pentru demnitatea voastră de femei. Sărutul pe obrazul vostru, în orice timp și orice loc, ar trebui să vă facă să respingeți cu dezgust pe emisarul lui Satana. Și dacă aceasta vine de la unul care ocupă un post înalt și care administrează lucruri sfinte, păcatul, în unul ca acesta, este de o gravitate de zece ori mai mare, și ar trebui să facă pe o femeie sau tânără, să-l respingă cu oroare, nu numai din cauza păcatului pe care l-ar comite, ci și pentru ipocrizia și mișelia unuia, pe care poporul îl respectă și onorează ca serv al lui Dumnezeu. În postul său, el administrează lucruri sfinte, și își ascunde mârșăvia inimii sale sub mantaua de predicator. Feriți-vă de orice familiaritate

de felul acesta. Fiți sigure, că cea mai mică apropiere de felul acesta, este o dovadă despre o pornire spre desfrânare și de ochi poftitori. Cea mai mică încurajare dată în această direcție, din partea voastră, orice tolerare a vreuniei din libertățile menționate mai sus, este o dovadă destul de evidentă, că sufletul vostru nu este curat și cast, cum ar trebui să fie, și că păcatul și crima are farmec pentru voi.

Când am văzut primejdiile și păcatele printre aceia care mărturisesc lucruri mai bune — ale unei clase care nu este bănuită a fi în vreo primejdie din partea acestor păcate ale desfrânării — mi-am pus întrebarea: „O, Doamne, cine va putea sta când Tu te vei arăta?” Numai acei care au mâinile și inimile curate vor putea rezista la ziua venirii Sale.

Modestia în purtare

Mă simt îndemnată de Spiritul Domnului să sfătuiesc pe surorile care mărturisesc că sunt evlavioase, să cultive modestia în purtare și o rezervă cuviincioasă, cu sfială și seriozitate. Libertățile îngăduite în această generație coruptă nu trebuie să formeze nici o măsură de conduită pentru urmașii lui Hristos. Această familiaritate, devenită la modă, nu trebuie să existe printre creștinii care se pregătesc pentru nemurire. Dacă printre acei care nu cunosc adevărul, desfrâul, murdăria, adulterul, crima și uciderea, sunt la ordinea zilei, și dacă aceștia refuză a se lăsa stăpâniți de principiile cuvântului lui Dumnezeu, cât de important este deci, ca cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos și care sunt în strânsă legătură cu Dumnezeu și îngerii Săi, să le arate o cale mai bună și mai nobilă. Cât de important este deci, ca virtutea și castitatea lor să stea în contrast izbitor cu purtarea [56] acelei clase, care e stăpânită de patimi josnice.

Eu mă întreb: când se vor purta surorile noastre tinere cu bună-cuviință? Dar eu știu, că nicio schimbare spre mai bine nu se va putea face, până ce părinții nu simt importanța unei mai mari atenții la educarea cum trebuie a copiilor lor. Ei trebuie să-i învețe a fi retrași și modești. Ei trebuie să le dea o educație practică, să-i învețe a fi folositori, a da ajutor și a servi altora, în loc să aștepte ca să fie serviți. Satana stăpânește mințile tineretului în general. Părinți indulgenți, voi nu învățați pe fetele voastre deloc tăgăduirea și stăpânirea de sine. Ele sunt capricioase, și mândria lor este în creștere. Au fost lăsate

atât timp de capul lor, până ce au devenit încăpățânate și nesupuse, iar voi vă frământați mintea, ca să știți, pe ce cale să mergeți spre a le salva de la ruină. Satana le face să devină un proverb în gura necredincioșilor, din cauza nerușinării lor, și a lipsei de rezervă și de modestie feminină.

Tot astfel și băieții sunt lăsați de capul lor. De abia au ajuns la vârsta pubertății, și se și întovărășesc cu fetele de vârsta lor, însoțindu-le în drum spre casă și îndrăgostindu-se unul de altul. Iar părinții sunt atât de în totul stăpâniți de propria lor indulgență, și de iubirea lor greșită pentru copiii lor, încât nu cutează să apuce în mod hotărât pe calea, care le-ar aduce o schimbare, și i-ar face să pună la restricții pe copiii lor, care sunt prea grăbiți.

[57] Multe domnișoare își fac ca temă a conversației lor băieții, iar băieții, fetele. Din prisosul inimii vorbește gura. Ei vorbesc despre acele subiecte, către care simțurile lor se îndreaptă mai mult. Îngerul raportor înregistrează cuvintele acestor băieți și fete pretinse creștine. Cât de confuzi și de rușinați vor deveni ei, când li se vor pune iarăși în față, la ziua lui Dumnezeu. Există mulți copii, care sunt un fel de evlavioși prefăcuți. Tinerii care nu fac nicio mărturisire de credință, sau religie, se smintesc în acești ipocriți, și se împietresc față de orice străduință, care poate fi făcută de către cei ce se interesează de mântuirea lor. O, de am putea trezi pe tați și mame, ca să-și dea seama de datoria lor! O, de ar putea fi făcuți să-și simtă greutatea răspunderii care zace asupra lor! Atunci ar da piept cu vrăjmașul și ar câștiga victorii prețioase pentru Isus. Părinții nu sunt destul de lămuriiți în această privință. Ei ar trebui să-și cerceteze mai de aproape viața, să-și examineze cugetele și motivele, și să vadă, dacă exemplul lor de conversație și purtare a fost așa, cum ar fi dorit, ca copiii lor să-l urmeze. Lăsați deci ca virtutea și curăția să strălucească din cuvintele și faptele voastre înaintea copiilor voștri.

Există familii, unde soțul și tatăl nu a cultivat această rezervă, acea bărbăție demnă și asemănătoare cu Dumnezeu, pe care trebuie s-o aibă un urmaș al lui Isus Hristos. El a neglijat să arate bunătate, amabilitate și politete față de soția sa, pe care a făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor, că o va iubi, respecta și onora, cât timp vor fi amândoi în viață. Se întâmplă, că o fata angajată la lucru, să fie liberă și cam îndrăzneată în atențiile ei pentru aranjarea părului, și să-i placă mult luxul, și el o iubește nebunește. El începe să nu mai

fie atât de demonstrativ în atenția și iubirea sa, pe care o avusese altădată față de soția sa. Atunci, fiți siguri, că Satana e la lucru. Respectați ajutoarea angajată; tratați-o cu bunătate și considerație, dar nu mergeți mai departe. Purtați-vă astfel, încât ea să nu înainteze la o familiaritate față de soț. Dacă ai de rostit cuvinte de amabilitate, și de arătat fapte de politete, apoi este întotdeauna mai sigur a le arăta față de soția ta. Aceasta se va dovedi ca o mare binecuvântare pentru ea, și va aduce fericire în inima ei, care se va răsfrânge asupra ta. Altfel, femeia își poate îndrepta simpatiile, interesul și afecțiunile ei către alt bărbat, afară de soțul ei. Acesta poate fi un membru al familiei, căruia ea îi încredințează inima ei și căruia îi istorisește necazurile ei, și poate îi destăinuiește și intimitățile ei familiare, și apoi arată preferință pentru a fi împreună cu el. [58]

Satana s-a vârat aici și dacă ea nu poate fi alarmată și oprită aci, unde se află, atunci el o va duce la ruină. Iubite surori, voi nu puteți fi destul de prevăzătoare în această privință. Dacă aveți cuvinte de gingășie, de iubire și amabilitate de dat, apoi dați-le aceluia, pe care ați promis înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor, că-l veți iubi, onora și respecta, cât timp veți fi în viață amândoi. O, dar câte vieți nu s-au umplut de amărăciune, prin dărâmarea zidului care înconjura intimitățile fiecărei familii, pentru a-i păstra curăția și sfințenia. O a treia persoană a fost atrasă în intimitățile femeii, și chestiunile ei familiare sunt destănuite în fața prietenului deosebit. Aceasta este planul șiret al lui Satana, de a înstrăina inima soțului și-a femeii. O, de ar înceta acest rău! Câtă lume n-ar fi scăpat atunci de necazuri! Păstrați defectele reciproce în propriile voastre inimi. Spuneți necazurile voastre numai lui Dumnezeu. El vă poate da sfatul cel bun și o mângâiere sigură, care va fi curată, și fără amărăciune.

E. G. W.

Harul și adevărul sunt făgăduite celui umilit și pocăit, și judecățile sunt pregătite pentru cei păcătoși și răsculători. „Dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Tău de domnie”. — [Psalmii 89, 14](#). Un popor nelegiuit și desfrânat nu va scăpa de mânia lui Dumnezeu, căci ei și-au atras deja o astfel de pedeapsă. Omul a căzut, și lucrarea sa e pentru întreaga viață, fie ea lungă sau scurtă, de a se ridica din căderea lui, și a recâștiga, prin Hristos, chipul lui Dumnezeu, pe care el l-a pierdut prin păcat și printr-o nelegiuire continuă. Dumnezeu cere o transformare completă a sufletului, a corpului și a spiritului, pentru ca să recâștige starea pierdută prin Adam. Plin de milă, Domnul își trimite razele Sale de lumină, ca să arate omului adevărata sa stare. Dar dacă el nu vrea să umble în lumină, atunci el dă pe față o plăcere de a rămâne în întunec. El nu va veni la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie mustrate.

[60] Domnul a făcut acest legământ deosebit cu vechiul Israel: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. [Exod 19, 5-6](#). El se adresează, la poporul, care păzește poruncile Sale, din aceste zile de pe urmă, zicându-le: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat, ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina lui minunată”. „Prea iubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firești care se războiesc cu sufletul”. [1 Petru 2, 9, 11](#).

Tocmai acest păcat, al desfrânării, care domnea în vechiul Israel, a fost care a adus asupra lor dizgrația evidentă a lui Dumnezeu. Judecățile lui Dumnezeu, au urmat imediat după păcatul lor odios. Mii dintre dânșii căzură, iar trupurile lor spurcate au rămas în pustie. „Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat, ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au

poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace! Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârtiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți cu nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. — [1 Corinteni 10, 5-12](#).

Poporul lui Dumnezeu, dintre toate popoarele din lume, trebuie să fie model de evlavie, de sfințenie a inimii și de pocăință. Poporul pe care l-a ales Dumnezeu, ca tezaur al Său propriu, este somat să ia o poziție înălțătoare, nobilă și sfințitoare — părtași de fire dumnezeiască, fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă. Dar când acest păcat și nelegiuire este comis de aceia care fac o mărturisire atât de înaltă, atunci vina Lor este foarte mare, pentru că, ei au avut mare lumină, și, prin mărturisirea lor, ei au luat poziția ca popor deosebit al lui Dumnezeu, ca o seminție aleasă, în inima căroră este scrisă legea lui Dumnezeu. Dovada credințioșiei lor către Dumnezeul cerului, ei o dovedesc prin ascultare de legile guvernării Sale. Ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Orice păcat, sau nelegiuire a lor îi desparte de Dumnezeu, și dezonorează Numele Său, într-o măsură deosebită, dând ocazie vrăjmașilor legii sfinte a lui Dumnezeu, ca să defăimeze cauza și pe poporul Său, pe care El l-a numit „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor al Său deosebit, care să vestească virtuțile Aceluia, care i-a chemat din întuneric, la lumina Lui minunată”.

[61]

[62]

Capitolul 5 — Legăturile conjugale

Bărbații și femeile, care își satisfac apetitul lor cu alimente bogate și delicatese, îndeosebi cu fripturi de carne și cu sosuri grase, și folosesc băuturi excitante, ca ceai și cafea, își formează un apetit artificial. Sistemul nervos este zdruncinat, organele de digestie se îmbolnăvesc și facultățile mintale se întunecă, iar patimile desfrânate sunt atâțate și câștigă supremația. Pofta devine tot mai nenaturală și tot mai greu de stabilit. Circulația sângelui nu mai este egală și sângele devine necurat. Întregul sistem nervos este deranjat și cerințele apetitului devin tot mai neraționale, și mai nesățioase, după lucruri vătămătoare, până ce se strică în totul.

[63] La mulți, apetitul strigă după acea buruiiană dezgustătoare, tabacul (tutunul) și bere tare, devenită astfel prin amestecul (dresuri) otrăvitor și distrugător de sănătate. Dar mulți nu se opresc numai aici. Apetitul lor stricat strigă după băuturi tari, care au o influență și mai paralizante, asupra creierului. În felul acesta, ei se dedau la orice abuz, până ce pofta pune stăpânire în totul asupra rațiunii lor; și atunci, omul creat după chipul Creatorului său, se coboară pe sine mai pe jos decât animalele brute. Bărbăția și cinstea sunt sacrificate împreună pentru poftă. Se cere timp pentru a toci sensibilitățile minții. Aceasta se face în mod treptat, dar sigur. Satisfacerea apetitului cu mâncăruri delicioase, la început, dă loc la o poftă bolnăvicioasă, și pregătește calea pentru orice altă poftă, până ce sănătatea și intelectul sunt sacrificate pentru plăcere.

Mulți intră în căsătorie, fără să-și fi agonisit mai întâi vreo proprietate și fără să fi moștenit vreo avere. Ei n-au posedat nicio tărie fizică sau mintală pentru a-și agonisi vreo proprietate. Unii s-au grăbit chiar să se căsătorească, și au luat asupra lor răspunderi, despre care nici idee nu aveau. Ei nu posedau sentimente nobile și înălțătoare, și nu aveau o idee dreaptă despre datoria unui soț și tată, și cât costă întreținerea unei familii. Și ei nu dau pe față mai multă destoinicie, acum, când familia s-a mărit, după cum arată în ocupațiile lor. Acei cărora le lipsește, în mod serios, acest tact în

afaceri, și care sunt cei mai puțin destoinici a se întreține în această lume, își umplu, de obicei, casele de copii; în timp ce oamenii capabili, a-și aduna avere, n-au în general mai mulți copii, decât pot să întrețină. Acei care nu sunt în stare să îngrijească de ei înșiși, nu trebuie să aibă copii. Așa a fost cazul că multe odrasle ale acestor oameni lipsiți de judecată sunt lăsate să crească ca niște animale. Ei nu sunt nici hrăniți, nici, îmbrăcați cum trebuie, și nu primesc nici o educație fizică sau mintală, și nimic nu este respectat ca sfânt, în vorbirea familiară, nici de părinți, nici de copii.

Instituția căsătoriei a fost destinată de Dumnezeu ca să fie o binecuvântare pentru om; dar, în sensul general, ea a fost pervertită atât de mult, încât s-a făcut din ea un blestem de temut. La intrarea în căsătorie, mulți bărbați și femei au procedat, ca și când unica chestiune de pus ar fi fost numai, dacă ei se iubesc unul pe altul. Dar ei trebuie să înțeleagă că asupra lor zace, în căsătorie, o răspundere mult mai mare decât aceasta. Ei trebuie să țină seama, ca odraslele lor să posede sănătate fizică, și tăria mintală și morală. Dar puțini au procedat după motive înalte, și au avut considerațiuni mărinimoase, pe care să nu le poată călca în picioare cu ușurință — obligații, pe care societatea le pretinde de la dâșii și despre care greutatea influenței lor familiare avea să mărturisească, dacă este de sus sau de jos.

[64]

Căsătorii nenorocite

Societatea este compusă din familii, iar capii de familie sunt răspunzători pentru formarea societății. Acei care se hotărăsc să intre în căsătorie, fără să țină seama că nu vor avea de suferit numai ei singuri, gândesc că relele nu ar fi atât de mari și păcatele lor ar fi relativ mici. Dar mizeria care pornește din căsătoriile nenorocite e simțită în odraslele provenite din aceste uniri. Ei au moștenit o viață de mizerie; și deși nevinovați, totuși suferă consecințele blestemate ale lipsei de prevedere a părinților. Bărbații și femeile n-au niciun drept să urmeze după pornirile, sau patimile lor oarbe, în raporturile lor conjugale, și să aducă în lume copii nevinovați, doar ca să-și dea seama, că din diferite motive, viața nu are decât puține bucurii, și puține fericiri, și de aceea ea este o povară. Copiii moștenesc, în general, trăsăturile de caracter deosebite, pe care le posedă părinții;

[65] și ca adaos la toate acestea, mulți cresc mari fără să aibă în jurul lor vreo influență salvatoare. Ei sunt prea îngrămădiți și murdari, din cauza sărăciei. Și cu un astfel de anturaj și exemple, ce se poate aștepta de la astfel de copii, când pășesc și ei în societate? Nimic alta decât că ei vor decădea și mai adânc pe scara morală, decât părinții lor, și defectele lor vor fi în orice privință, mai evidente decât ale părinților. În felul acesta, asemenea clasă de oameni perpetuează defectele lor, și lasă posterității blestemul sărăciei, al tâmpeniei și al degradării. Cel puțin, să nu fi mai adus copii nevinovați la existență, care să se împărtășească de mizeria lor, și să transmită defectele lor, cu o mizerie și mai mare, din generație în generație. Aceasta este o mare cauză a degenerării rasei.

Dacă femeile generațiilor trecute s-ar fi călăuzit de considerațiuni înalte și ar fi înțeleș, că generațiile viitoare vor fi înnobilate, sau corupte prin umblarea lor, atunci ele ar fi luat poziție hotărâtă, și nu și-ar fi putut uni interesele vieții lor cu bărbați care au fost stăpâniți de o poftă pătimasă după băuturi alcoolice și după tabac, (tutun), care este o otravă înceată, dar sigură și mortală, care slăbește sistemul nervos și degradează facultățile nobile ale Spiritului. Dacă bărbații rămân alipiți de aceste obiceiuri josnice, atunci femeile ar trebui să-i lase să-și petreacă viața singuri, bucurându-se de fericirea acestei tovarășii pe care și-au ales-o. Femeile nu trebuie să se considere pe ele însele de o valoare atât de mică, încât să-și unească destinul cu bărbați, care nu sunt stăpâni pe poftele lor, și a căror, fericire constă din a mânca, a bea și a-și satisface poftele lor animalice. Femeile n-au urmat întotdeauna după poruncile rațiunii. De multe ori, ele au fost conduse de porniri oarbe. Ele n-au simțit, într-o măsură înaltă, răspunderile care zac asupra lor, de a încheia astfel de legături de viață care să nu pună asupra odraslelor lor pecetea unei morale josnice, și a patimii după satisfacerea unui apetit stricat, care distruge sănătatea și chiar viața. Dumnezeu le consideră răspunzătoare, într-o mare măsură, pentru sănătatea fizică și pentru caracterul moral, pe care îl transmit asupra generațiilor viitoare.

Cauzele degenerării rasei

Bărbații și femeile care și-au corupt propriile lot trupuri, prin obiceiuri desfrânate, și-au degradat în același timp și intelectul, prin

distrugerea sensibilităților fine ale sufletului. Foarte mulți dintre acei, care fac parte din această clasă, s-au căsătorit și au lăsat ca moștenire, urmașilor lor, molipsirea propriei lor debilități fizice și a moralului lor depravat. Satisfacerea patimilor animalice și a unei mari senzualități au pus pecetea caracteristică asupra urmașilor lor, și așa s-a transmis din generație în generație, sporind mizeria omenească, până la un grad înfricoșat, și duce cu grăbire rasa omenească la nimicire.

[66]

Bărbații și femeile care s-au slăbit și îmbolnăvit, au avut, în raporturile lor conjugale, adesea cugete egoiste, îndreptate numai la fericirea lor proprie. Ei n-au cumpănit în mod serios lucrurile, dintr-un punct de vedere nobil, sau mânați de principii înălțătoare, judecând la ce s-ar putea aștepta de la urmașii lor, ci își epuizează energia corpului și a sufletului, care nu va înălța societatea, ci o va coborî tot mai jos și mai jos.

Unii bărbați bolnavi au câștigat adesea simpatiile femeilor cu o înfățișare sănătoasă, și pentru că se iubeau unul pe altul, s-au simțit liberi în totul, de a se căsători împreună, fără să țină seama, că, prin unirea lor, femeia trebuie să sufere, mult sau mai puțin, din cauza soțului bolnăvicios. În multe cazuri, soțul bolnav își recâștiga sănătatea, în timp ce femeia primește boala soțului. Ea face eforturi peste puterile ei fizice, și în curând începe a se plânge și ca, că e bolnavă. Femeia prelungeste astfel zilele soțului ei, prin scurtarea zilelor ei proprii.

Acei care intră în astfel de căsătorii, comit păcatul, de a lua cu ușurință sănătatea și viața dată lor de Dumnezeu, spre a fi folosită pentru mărirea Sa. Dar dacă acei, care intră în astfel de căsătorii, ar rămâne singuri, atunci acest păcat, n-ar avea urmări atât de mari. Astfel copiii sunt constrânși să sufere boala transmisă asupra lor. În felul acesta, boala s-a perpetuat din generație în generație. Și mulți învinuiesc pe Dumnezeu pentru povara cea grea a mizeriei omenești, pe care numai umblarea lor nedreaptă a adus-o asupra lor ca un rezultat sigur. Ei au adus în societate un neam de oameni slabi, transmițându-i boala prin ereditate, și au contribuit, în felul acesta la sporirea suferințelor omenești.

[67]

Tinerii să nu se căsătorească cu persoane bătrâne

Un alt caz dăunător tăriei fizice și valorii morale, din generația prezentă, este, unirea în căsătorie dintre bărbați și femei, cu o prea mare diferență de vârstă între ei. Se întâmplă adesea cazul, că bărbații bătrâni se căsătoresc cu femei tinere. Dar făcând astfel, viața soțului s-a prelungit adesea, în timp ce femeia a avut de suportat lipsa acelei vitalități, pe care ea a transmis-o asupra soțului ei bătrân. Nu era de datoria vreunei femei (tinere) să-și sacrifice viața și sănătatea, chiar dacă ea a iubit pe unul cu mult mai în vârstă decât ea, și a fost voioasă a face un astfel de sacrificiu. Ea trebuia să-și stăpânească dragostea, ținând seama de considerațiuni mai înalte decât propriile ei interese. Ea trebuia să se gândească la starea copiilor ei, care naște dintr-o așa căsătorie. Iar pentru bărbați e și mai rău, a lua în căsătorie femei mult mai în vârstă decât ei. Odraslele provenite dintr-o astfel de unire, în care vârstele se deosebesc prea mult, n-au mintea destul de cumpănită. De asemenea ei posedă și defecte fizice. În astfel de familii se dau pe față, de obicei, trăsături de caracter diferite, deosebite, și adesea foarte dureroase. Copiii mor adesea de timpuriu, iar la acei care ajung maturitatea, în multe cazuri, le lipsește tăria fizică și valoarea morală necesară.

[68] Rareori este pregătit tatăl, cu facultățile sale slăbite, să-și crească cum trebuie tânăra sa familie. Acești copii au trăsături de caracter deosebite, care necesită mereu o influență constrângătoare, altfel ar merge la o ruină. Ei nu sunt educați cum trebuie. Disciplina lor a fost adesea nesigură și schimbătoare, din cauza vârstei sale. Tatăl era supărăcios și schimbător în simțămintele sale. Uneori prea indulgent, iar alte ori aspru peste măsură. În astfel de familii, orice lucru merge rău, și nenorocirile se țin lanț. Asemenea clasă de ființe a fost adusă în lume, ca o povară pentru societate.

Tristele rezultate ale nașterii prea dese

Acei care sporesc numărul copiilor lor, când rațiunea le spune, că moștenirea lor va fi o slăbiciune fizică și mintală, sunt călcătorii celor șase porunci din urmă ale legii lui Dumnezeu, care lămurește datoria omului către semenul său. Ei își fac partea lor la sporirea degenerării rasei, și la scoborârea tot mai jos a societății, vătămând astfel pe

aproapele lor. Dumnezeu, care ține astfel socoteala de drepturile aproapelui, nu se îngrijește oare și mai de aproape de relațiile lor intime? Dacă nicio vrabie nu cade la pământ, fără știrea Sa, va fi El oare nepăsător față de copiii care se nasc în această lume, de boala lor fizică și mintală, și de suferințele lor toată viața, într-o măsură mai mare sau mică? Nu va face El oare răspunzători pe acei părinți cărora El le-a dat putere de judecată, dar care au înăbușit, aceste facultăți superioare, devenind sclavii patimilor lor, când rezultatul este, că generațiile trebuie să poarte pecetea slăbiciunii lor fizice, mintale și morale? Și, ca adaos la suferințele pe care ei le-au transmis asupra copiilor lor, ci n-au, nici o avere, ei numai sărăcie, de lăsat în urmă, pentru turma vrednică de milă. Educația nu le pot da, și mulți nici nu văd necesitatea pentru aceasta, și chiar dacă ar vedea [69] aceasta, ei nu au timp ca să le dea educație, și să-i instruiască, și le lasă, cât de mult posibil, moștenirea nenorocită, pe care le-au transmis-o. Părinții n-ar trebui să-și sporească familiile lor mai des de cum știu, că copiii lor pot fi îngrijiți și educați bine. A pune în brațele mamei din an în an copii, este o mare nedreptate, ce i se face. Aceasta micșorează, și adesea distruge, libertatea femeii, de a se bucura de societate, și sporește nenorocirile casnice. Prin aceasta copiii lor sunt răpiți de îngrijirea, educația și fericirea pe care părinții ar trebuie s-o simtă ca datorie a lor, de a le-o înlesni.

Soțul violează votul căsătoriei și datoriile pe care i le impune cuvântul lui Dumnezeu, când nesocotește sănătatea și fericirea femeii, prin sporirea poverii și grijii unui prea mare număr de copii. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.... Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”.

Noi vedem că această obligație sfântă este aproape în totul nesocotită, chiar și de preținșii creștini. Ori încotro ne îndreptăm privirile, vedem femei palide, bolnăvicioase, pline de grijă, zdrobite, descurajate și deznădăjduite. Ele sunt, în general, istovite de trudă, și energia lor vitală este epuizată, din cauza nașterilor dese. Lumea este plină de chipuri de ființe omenești, care nu sunt de nicio valoare pentru societate. Mulți au intelectul lor defectuos, și mulți, care posedă din fire talente, nu le întrebuințează pentru vreun scop folositor. Ei nu

sunt educați, și motivul pentru aceasta este, că, copiii li s-au înmulțit mai repede de cum ei au fost în stare să le dea o bună educație, și atunci, i-au lăsat să crească aproape ca pe niște vite.

[70]

Îngrijirea copiilor

Copiii din această generație suferă împreună cu părinții lor, într-o măsură mai mare sau mai mica, pedeapsa violării legilor sănătății. Drumul pe care ei îl apucă, încă din copilărie, este într-o continuă opoziție cu legile ființei lor. Ei sunt constrânși să primească o moștenire mizerabilă de boală și debilitate, încă de la nașterea lor, adusă prin obiceiurile rele ale părinților lor, care le va influența întreaga lor viață, într-o măsură mai mare sau mai mică. Această stare de lucruri devine tot mai rea, în orice privință, prin continuarea părinților de a umbla pe o cale sucită, la educația fizică a copiilor lor.

Părinții dau pe față o neștiință indiferentă și o nepăsare uimitoare, cu privire la sănătatea fizică a copiilor lor, care adesea are, ca rezultat, distrugerea puținei vitalități rămase ale unei copilării rău întrebuințate, și-i expune la o moarte timpurie. Veți auzi de multe ori pe părinți plângându-se de providența lui Dumnezeu, care le-ar fi răpit pe copiii lor. Tatăl nostru cel ceresc este prea înțelept ca să rătăcească, și prea bun ca să comită vreo nedreptate. Lui nu-i place să vadă pe făpturile Sale în suferință. Mii de copii și-au ruinat viața, pentru că părinții n-au lucrat în de acord cu legile sănătății. Ei s-au condus după impuls, în loc să urmeze după o judecată sănătoasă, având mereu în vedere bunul mers viitor al copiilor lor.

Primul obiect, care trebuie urmărit în educația copiilor este, o constituție sănătoasă, care va pregăti calea, într-o mare măsură, pentru educația mintală și morală. Sănătatea fizică și morală sunt strâns unite împreună. O, ce povară enormă de răspundere zace asupra părinților, dacă ne gândim, că umblarea lor, înainte de nașterea copiilor lor, are foarte mult de a face cu dezvoltarea caracterului lor după nașterea lor!

[71]

Mulți copii sunt lăsați să crească fără a li se da mai multă atenție, din partea părinților lor, de cum dă un bun gospodar animalelor mute de la curtea sa. Părinții, îndeosebi, se fac vinovați adesea, de a da pe față mai puțină grijă față de femeia și copiii lor, de cum arată față de

vitele lor. Un gospodar milos își va lua timp și se va devota, în mod deosebit a-și aranja gospodăria cât se poate de bine, și se va îngriji îndeosebi, ca prețioșii săi cai să nu fie munciți peste măsură, hrăniți peste măsură, sau adăpați când sunt nădușiți, altfel s-ar ruina. El își va lua timp, și se va îngriji de vitele sale, altfel ele își vor pierde valoarea, dacă vor fi neglijate, slăbite, sau tratate rău. El le va da mâncare la timp, și le va munci numai atât, cât ele nu suferă nicio vătămare. Pentru acest scop, el le va hrăni cu cel mai bun nutreț și le va da cantitatea necesară și la timpuri potrivite.

Urmând astfel, după prescripțiile rațiunii, gospodarii reușesc să întrețină vitele lor ca să fie puternice și sănătoase. Dacă interesul fiecărui tată față de femeia și copiii lui ar corespunde grijii date pe față pentru vitele sale și în măsura în care viața lor este mai de preț decât a animalelor mute, atunci ar avea loc o reformă desăvârșită în orice familie, și mizeria omenească ar fi mult mai redusă.

Necesitatea unei diete sănătoase

Părinții trebuie să fie foarte cu grijă, de a procura cele mai sănătoase alimente, atât pentru ei, cât și pentru copiii lor, și în niciun caz nu trebuie să pună în fața copiilor lor alimente despre care rațiunea lor îi învață, că nu ajută sănătății, ci atâta sistemul, și deranjează organele digestive. Părinții nu studiază de la cauză la efect, cu privire la copiii lor, după cum fac cu animalele lor mute, și nu țin seama că munca peste măsură, a mânca imediat după o muncă violentă, și când este istovit și nădușit, e vătămător pentru ființele omenești, tot așa, ca și pentru sănătatea animalelor mute, și pune temelia pentru o constituție slabă, atât la oameni, cât și la vite.

În multe cazuri, tatăl dovedește mai multă judecată, în această privință, și arată mai multă grijă pentru vitele sale, când sunt mici, decât pentru femeia sa, când se află într-o situație asemănătoare. Mama, în multe cazuri, înainte de nașterea copilului, e lăsată să muncească de dimineață și până seara, înfierbântându-și sângele, la pregătirea diferitelor feluri de mâncăruri nesănătoase ale familiei și ale vizitatorilor, în timp ce ea ar fi trebuit să-și cultive cu gingășie puterile. Pregătirea de mâncăruri sănătoase nu cere decât pe jumătate

[72]

cheltuială de muncă și mijloace, și aceste alimente sunt mult mai hrănitoare.

Mama își permite adesea, înainte de nașterea copilului ei, ca să muncească peste puterile ei. Poverile și grijile ei sunt rareori ușurate, în acest timp, care în loc să fie, mai pe sus de toate celelalte, un timp de odihnă, el este de oboseală, de tristețe și mâhnire. Prin muncă peste măsură, din partea ei, ea răpește odrasla ei de hrana pe care natura a prevăzut-o pentru ea, iar sângele încălzindu-se în ea îi transmite o calitate rea de nutriție. Copilul este răpit de vitalitatea sa, cum și de puterea sa fizică și mintală. Tatăl ar trebui să studieze cum să facă pe mamă fericită. El nu trebuie să-și permită a veni acasă cu o privire întunecată. Dacă are încurcături în afacerile sale, el nu trebuie să o tulbure și pe ea cu asemenea chestiuni, afară numai, când este necesar a se consfătui împreună. Ea are de suportat grijile și cercările ei proprii, și trebuie să fie cruțată cu gingășie de la orice povară nefolositoare.

[73]

Răspunderea părintească

Mama e întâmpinată adesea cu o rezervă rece din partea tatălui. când nu merge orice lucru tocmai așa, cum el ar putea dori, el muștră femeia și mama, și pare a fi nepăsător față de grijile și cercările ei zilnice. Bărbații care fac aceasta, lucrează direct împotriva interesului și fericirii lor proprii. Mama se descurajează; speranța și bucuria o părăsesc. Ea merge la lucrul ei în mod mecanic, știind că trebuie făcut, și în curând ea devine debilă, atât din punct de vedere fizic, cât și mintal. Copiii născuți din așa mame suferă de diferite boli, și Dumnezeu face pe părinți răspunzători, în mare măsură, pentru aceasta; căci obiceiurile lor rele au grăbit venirea bolii asupra copiilor lor, înainte de a fi născuți, și din care cauză sunt constrânși să sufere întreaga lor viață. Unii nu trăiesc decât un scurt timp, din cauza debilității lor. Mama veghează îngrijorată asupra vieții copilului ei, și e împovărată de griji, când e silită să-i închidă ochii la moarte, și adesea consideră pe Dumnezeu ca autor al tuturor necazurilor ei, pe când, în realitate, părinții sunt ucigașii copiilor lor.

Tatăl trebuie să păstreze în minte, că tratamentul femeii sale, înainte de a naște odrasla ei, va influența fizic dispoziția mamei, în vremea sarcinii ei, și aceasta contribuie foarte mult la dezvoltarea

trăsăturilor de caracter ale copilului, după naștere. Mulți tați au depus atâta osteneală, ca să-și adune avere, încât au sacrificat, pentru aceasta, interese mult mai înalte, și unii bărbați au dat pe față o neglijență criminală față de mamă și odrasla ei, și prea de multe ori viața la amândoi a fost sacrificată dorinței înfocate după strângerea de avere. Mulți însă nu suferă imediat greaua pedeapsă pentru faptele lor rele, și sunt adormiți față de rezultatul umblării lor. Starea femeii este uneori mai rea decât a unei sclave, și în unele cazuri, ea este tot așa de vinovată, ca și soțul ei, pentru risipirea puterilor lor fizice, ca să câștige mijloace, spre a duce o viață după modă. Pentru asemenea părinți, este o crimă a avea copii, pentru că urmașii lor au adesea un fizic și o minte bolnăvicioasă și puțină valoare morală, și vor purta în caracterul lor trăsăturile înguste și egoiste ale părinților lor, iar lumea va suporta blestemul josniciei lor.

[74]

Fii cumpătați în toate lucrările

E de datoria bărbaților și a femeilor, de a proceda cu judecată în ocupația lor. Ei nu trebuie să-și epuizeze zadarnic forțele lor, căci făcând astfel, ei aduc suferință nu numai asupra lor înșiși, ci, prin greșelile lor, ei aduc grijă și suferință asupra celor pe care îi iubesc. Dar ce provoacă atât de multă trudă în viață? Necumpătarea în mâncare și băutură, și dorința după bogăție duce la această necumpătare în muncă. Dacă apetitul este însă stăpânit, și dacă s-ar folosi numai alimente sănătoase, atunci s-ar economisi o mulțime de mijloace, încât bărbații și femeile nu vor mai fi siliți să lucreze peste puterile lor, violând astfel legile sănătății. Dorința bărbaților și femeilor de a-și aduna avere n-ar fi atât de păcătoasă, dacă, prin străduințele lor de a-și ajunge acest scop, n-ar uita pe Dumnezeu, și n-ar călca ultimele șase porunci ale lui Iehova, care prescriu datoria omului față de aproapele său, și se așează pe ei înșiși în poziția de a nu putea preamări pe Dumnezeu prin trupurile și spiritul lor, care sunt ale Sale. Dacă, prin goana lor după bogăție, își istovesc forțele lor și violează legile ființei lor, ei se pun atunci într-o poziție, de unde nu pot aduce lui Dumnezeu un serviciu desăvârșit, și apucă pe calea păcatului. Proprietatea adunată pe calea aceasta a costat un sacrificiu enorm.

O muncă grea și o grijă chinuitoare face adesea pe tată nervos,

[75]

nerăbdător și aspru. El nu ține seama de fața obosită a femeii sale, care a lucrat cu puterile ei slabe, tot așa de aspru, ca și el, care posedă forțe mai multe. El tolerează a fi năpădit de afaceri, și prin grija sa după bogăție, el pierde, în mare măsură, sensul înaltei sale obligații față de familia sa, și nu apreciază cum trebuie puterea de răbdare a femeii. El își sporește adesea gospodăria care cere angajarea de ajutoare, care, în mod necesar, sporește și lucrul în casă. Femeia își dă seama în fiecare zi, că ea are prea mult de lucru și peste puterile ei, totuși ea muncește mereu, la gândul, că lucrul trebuie făcut. Ea continuă să ducă o viață de trudă, muncind peste resursele viitoare de putere, și trăind din capital împrumutat, și când ea are nevoie de această putere, ea nu-i mai stă la dispoziție; și chiar dacă ea nu-și pierde viața, totuși constituția îi este zdrobită și fără vindecare.

Datoriile mamei trebuiesc micșorate

[76] Dacă tatăl ar face cunoștință cu legile fizice, atunci ar înțelege mai bine obligațiile și răspunderile sale. Atunci el ar vedea că s-a făcut vinovat de păcatul uciderii propriilor săi copii, îngăduind ca mama să poarte prea multe poveri, și să muncească peste puterile ei, înainte de naștere, pentru ca să obțină mijloacele de trai pentru ei. Asemenea mame alăptează pe copiii lor în tot timpul vieții lor suferinde, și adesea îi duc de timpuriu la mormânt, dându-și puțin seama, că umblarea lor rea a adus acest rezultat sigur. Cu cât mai bine ar fi fost, dacă mama copiilor săi ar fi fost dispensată de muncă obositoare și de chinuri sufletești, și ar fi lăsat copiilor o constituție bună, ca moștenire, și le-ar da ocazie a-și duce lupta vieții, fără a se sprijini pe proprietatea tatălui, ci numai pe propria lor putere energetică. Experiența, dobândită în felul acesta, ar fi pentru ei de mai mare valoare, decât case și țarine, cumpărate pe prețul sănătății mamei și a copiilor.

Pentru unii bărbați pare în totul firesc a fi ursuzi, egoiști, asprii și poruncitori. Ei n-au învățat niciodată să se stăpânească, și nu vor să-și restrângă simțurile neraționale, lăsând consecințele să fie cum ar fi. Asemenea bărbați vor fi răsplătiți, văzându-și tovarășele lor bolnave și deznădăjduite, și pe copiii lor purtând particularitățile propriilor lor trăsături de caracter neplăcute.

Este de datoria fiecărei perechi căsătorite, să evite cu zel de a întuneca simțămintele altuia. Ei trebuie să-și înfrâneze orice expresie a unei fețe posomorite și a unui cuvânt pățimaș. Ei trebuie să urmărească fiecare fericirea celuilalt, atât în chestiuni mici, cât și în chestiuni mari, dând pe față o amabilitate duiosă în recunoașterea faptelor de bunătate și a micilor servicii binevoitoare ale altora. Aceste lucruri neînsemnate nu trebuiesc neglijate, căci ele sunt tot atât de necesare pentru fericirea bărbatului și a femeii, ca și hrana pentru întreținerea puterii fizice. Tatăl trebuie să încurajeze soția și mama, ca să se sprijinească pe simpatiile sale mari. Bunătatea, bucuria și cuvintele de îmbărbătare din partea aceluia, cu care ea și-a unit fericirea vieții sale, va fi de mai mare folos pentru ea, decât orice medicament; iar razele înveselitoare de lumină, pe care aceste cuvinte de simpatie le aduc în inima soției și mamei, vor reflecta înapoi același sentiment de bucurie asupra inimii tatălui.

Soțul va vedea adesea pe femeia sa chinuită de griji și slăbită, îmbătrânită înainte de vreme, din cauza muncii pentru pregătirea de mâncăruri, spre a satisface un gust vicios. El își satisface apetitul și bea și mănâncă lucruri, care costă mult timp și osteneală, spre a te pregăti, și care au o tendință de a face nervoși și iritați pe acei ce le folosesc. Femeia și mama este, (în astfel de împrejurări), rareori lipsită de dureri de cap, iar copiii suferă efectele mâncării de alimente nesănătoase, și o mare lipsă de răbdare și simpatie se dă pe față între părinți și copii. Toți suferă împreună, căci sănătatea a fost sacrificată poftei senzuale. Copilului i se transmite deja, înainte de a fi născut, boala și pofta nesănătoasă; iar iritabilitatea, nervozitatea, și descurajarea, date pe față de mamă, va evidenția caracterul copilului ei.

În generațiile trecute, dacă mamele s-ar fi informat, cu privire la legile ființei lor, atunci ele ar fi înțeles, că puterea lor trupească, cum și tonul moralei lor și a facultăților lor mintale, s-ar fi transmis în mare măsură în copiii lor. Neștiința lor, cu privire la acest subiect, de care depinde atât de mult, este criminală. Printre multe femei ar fi fost mai bine, dacă n-ar fi devenit niciodată mame. Sângele lor a fost plin de scrofula, transmise de părinții lor, și sporite prin felul lor greșit de viețuire. Intelectul a fost coborât și subjugat, spre a servi poftelor animalice, iar copiii născuți din astfel de părinți, au fost niște sărmani suferinzi, și de puțin folos pentru societate.

[77]

Mamele supra împovărate produc o rasă degenerată

[78] Cea mai mare cauză a degenerării, atât în generațiile trecute, cât și în cea prezentă, este, că femeile și mamele, care de altfel ar fi avut o bună influență asupra societății, dacă ar fi ridicat stindardul moral, au fost pierdute pentru societate, din cauza înmulțirii grijiilor familiare, a modei, a gătirii de mâncăruri vătămătoare sănătății, și aceasta, ca o urmare a deseia nașteri de copii. Ea (mama) a fost silită să suporte niște suferințe nefolositoare; corpul e vestejit, iar mintea i s-a slăbit, din cauza marei uscăciuni a izvoarelor ei vitale. Copilul suferă debilitatea mamei, și în felul acesta se încredințează societății o clasă, de o sărmană folosință, din cauza incapacității mamei de a-și educa copiii, ca să fie folositori societății.

Dar dacă aceste mame ar fi dat naștere la mai puțini copii, și dacă aceștia ar fi fost îngrijiți, ca să fie hrăniți cu astfel de alimente, care contribuie la sănătatea fizică, și care le aduce tărie mintală, așa ca puterea morală și intelectuală să predomine asupra celei animalice, atunci și-ar fi educat copiii astfel, ca să fie folositori societății, ca niște podoabe în templul lui Dumnezeu. Dacă părinții din generațiile trecute și-ar fi păstrat, cu o hotărâre nestrămutată, trupurile supuse spiritului, și dacă n-ar fi îngăduit ca intelectul să fie robit de patimile animalice, atunci, în acest veac, ar fi existat o altă ordine de ființe pe pământ, și dacă mama, înainte de nașterea odraslei ei, s-ar fi stăpânit în orice privință, dându-și seama, că ea pune pecetea caracterului generației viitoare a societății din prezent, n-ar fi avut un caracter atât de degenerat.

Mulțumirea

Orice femeie, când este în perspectivă să devină o mamă, oricare ar fi anturajul ei, să încurajeze mereu o dispoziție fericită, veselă și mulțumită, știind că ea va fi răsplătită înzecit pentru toate eforturile ei în această direcție, atât în ce privește fizicul, cât și moralul și caracterul copilului ei. Dar nu numai atât. Ea poate, prin deprinderea ei, de a cugeta la lucruri îmbucurătoare, să încurajeze o stare de spirit veselă care să se răsfrângă asupra propriei ei fericiri și să aducă bucurie spirituală în familia ei și printre acei cu care ea vine în legătură, și aceasta va contribui în mare măsură la sănătatea ei

fizică. Aceasta va da o forță izvoarelor de viață, iar sângele ei nu va mai circula atât de trândav, ca atunci când ea se lasă stăpânită de descurajare și tristețe. Sănătatea ei mintală și morală va fi înviorată, prin ușurarea spiritului. Puterea de voință poate rezista impresiilor minții, și va aduce o mare liniștire — nervilor. Copiii care sunt robiți de vitalitatea, pe care ei ar fi trebuit s-o moștenească de la părinții lor, trebuie să aibă cea mai bună îngrijire. Printr-o respectare de aproape a legilor ființei lor, s-ar stabili o stare de lucruri cu mult mai bună.

[79]

Timpul în care copilul este hrănit de la sânul mamei, este unul dintre cele mai critice. Multe mame, în timpul alăptării copiilor, și-au permis să muncească peste măsură și să-și încingă sângele, ocupându-se cu bucătăria, și prin aceasta copilul este atacat serios, nu numai prin lapte încins de la pieptul mamei, ci și din cauză că sângele ei a fost otrăvit prin dieta nesănătoasă, care îi atâță întreg sistemul, și prin aceasta, hrana copilului este alterată. Copilul este de asemenea influențat în rău, prin starea spirituală a mamei. Dacă ea este nefericită, agitată și prea sensibilă, și face să-i izburnească patimile, atunci hrana pe care copilul o primește de la mama sa este încinsă, și adesea produce colici, spasme, și, în unele împrejurări, provoacă convulsii și atacuri.

De asemenea și caracterul copilului este mai mult sau mai puțin vătămat, prin felul hranei primite de la mamă. Cât de important este deci ca mama să-și păstreze o stare de mulțumire sufletească, în timpul alăptării copilului, și să aibă o deplină stăpânire asupra propriului ei spirit. Făcând astfel, hrana copilului nu va fi vătămată, iar umblarea liniștită și bine stăpânită a mamei, la tratamentul copilului ei, va contribui foarte mult la formarea spiritului său. Și dacă copilul este nervos și prea sensibil, purtarea prevăzătoare și liniștită a mamei va avea o influență împlânzitoare și corectoare, și sănătatea copilului poate fi foarte mult îmbunătățită.

[80]

Copiii suferă din cauza supraalimentației

Copiilor li se aduce mare vătămare printr-un tratament nepotrivit. Când plâng li se dă de obicei să mănânce, ca să fie liniștiți, pe când în cele mai multe cazuri, motivul adevărat al indispoziției lor este mîncarea prea multă, și aceasta din cauza obiceiurilor rele ale

mamei. Hrănirea prea deasă înrăutățește starea lor și mai mult, când stomacul lor este deja încărcat.

Prin aceasta copiii sunt în general siliți a-și satisface apetitul, și sunt învățați astfel să creadă, că ei trăiesc ca să mănânce. Mama contribuie foarte mult la formarea caracterului copiilor ei, de când sunt încă mici. Ea îi poate învăța, fie ca să-și stăpânească apetitul, sau să și-l satisfacă peste măsură și să devină lacomi. Femeia își aranjează adesea planurile ei astfel, ca să aducă o anumită măsură de lucru la îndeplinire într-o zi, și când copiii o supără, în loc să-și ia timp ca să liniștească pe micuții supărați, și să le abată atenția de la necazul lor, li se dă adesea să mănânce ca să tacă, care îi dă pace pentru puțin timp, dar se întâmplă, că se provoacă și mai mult rău. Stomacul copiilor se îndoapă cu hrană, când ei n-au deloc trebuință de ea. Tot ceea ce cerea de la mamă, era puțin timp și atenție. Dar ea privește timpul ei prea prețios, pentru a-l devota distracției copiilor ei. Poate că aranjarea casei ei, de a prezenta mai multă plăcere vizitatorilor, spre a fi laudată, și ca să aibă o masă pregătită după gustul modei, au în ochii ei mai multă considerație decât fericirea și sănătatea copiilor ei.

[81]

Indigestia și urmările ei rele

Necumpătarea în mâncare și lucrare fac pe părinți să devină debili și nervoși, și nedestoinici a încredința copiilor lor datoria lor dreaptă. De trei ori pe zi, părinții și copiii se adună în jurul mesei, încărcate cu diferite mâncăruri fine.

Fiecare porție deosebită are meritul de a se potrivi, gustului lor. Poate că mama a muncit la aceasta, până ce s-a istovit și asudat, și n-ar fi în stare să mănânce nici cea mai simplă mâncare, până ce nu se odihnește câtva timp. Dar mâncărurile, pe care ea le-a pregătit, cu atâta osteneală, erau în totul nepotrivite pentru ea în acel timp, căci astfel de mâncăruri împovărează în mod deosebit: organele digestive când sângele este prea încălzit și trupul istovit. Acele femei, care persistă astfel în violarea legilor ființei lor vor fi silite să plătească pedeapsa pentru aceasta, în decursul vieții lor.

Sunt motive destul de logice, de ce sunt atât de multe femei nervoase în lume, care se plâng de indigestie, cu toate relele care provin din aceasta. Cauza este urmată de efect. Este imposibil pentru

persoanele necumpătate să fie răbdătoare. Ele trebuie să-și reformeze mai întâi obiceiurile lor rele, să învețe a trăi după o dietă sănătoasă, și atunci nu va fi greu pentru cineva să fie răbdător. Mulți par a nu înțelege legătura pe care o are spiritul față de trup. Dacă trupul este deranjat printr-o hrană nesănătoasă, atunci creierul și nervii sunt afectați, și orice lucru mic îi supără pe acei ce sunt chinuiți, în felul acesta. Mici greutăți le produc o supărare cât muntele de mare. Persoanele cu o astfel de dispoziție nu sunt în stare a-și educa cum trebuie copiii. Viața lor va fi caracterizată de extreme. Uneori ei sunt foarte indulgenți, iar alteori stricți și asprii pentru lucruri, care nici nu merită să fie luate în seamă.

Mama gonește mereu pe copiii din fața ei, gândind că nu poate suporta gălăgia provocată de glasurile lor vesele. Dar fără ochiul mamei, care să-i aprobe sau dezaprobe, la timp potrivit, se ridică adesea diferențe nefericite, care printr-un cuvânt al mamei s-ar pune iarăși în ordine. Dar ei obolesc, dorința lor se schimbă, și atunci, își caută distracția pe stradă: și astfel, copiii cei curați și inocenți, sunt mânâți în tovărășii rele, și tot felul de vorbe rele sunt insuflate la auzul lor, corupându-le bunele lor moravuri. Mama pare a fi adesea adormită față de interesele copiilor ei, până ce apoi ea devine dureros întristată, când vede pe copiii vicioși. Sămânța răului a fost semănată în minților lor fragede, promițând o recoltă abundentă. Și apoi ea se miră, când constată că copiii ei sunt atât de porniți spre rău. Părinții trebuie să înceapă încă timpuriu să sădească în mințile copiilor principii bune și drepte. Mama ar trebui să fie împreună cu copiii ei cât de mult posibil, și să semene sămânța prețioasă în inimile lor.

Timpul mamei aparține, într-un mod deosebit, copiilor ei. Ei au un drept la timpul ei, pe care nimeni altul nu-l are. În unele cazuri, mamele au neglijat disciplina copiilor lor, pentru că aceasta le-ar fi cerut prea mult din timpul lor, pe care timp, ele gândesc că trebuie să-l folosească în bucătărie, sau pentru a-și pregăti propria lor îmbrăcăminte și a copiilor lor, după modă, spre a întări mândria în inimile lor tinere. Spre a face pe copiii lor să tacă, ele le dau prăjituri sau dulceturi, aproape în fiecare ceas din zi, iar stomacurile lor sunt încărcate cu alimente vătămătoare și la timpuri neregulate. Fetele lor palide dau mărturie despre faptul, că mamele fac tot ce le stau în putere, ca să nimicească forțele de viață rămase ale sărmanilor lor copii. Organele digestive sunt încordate neîncetat și nu li se dă deloc

[82]

[83] timp de odihnă. Ficatul devine inactiv și sângele necurat; iar copiii sunt bolnavi și supărăcioși, pentru că ei sunt adevărații suferinzi, din cauza necumpătării, și este imposibil pentru ei să dea pe față răbdare.

Părinții se miră, de copiii lor care sunt mult mai greu de stăpânit, ca de obicei. În cele mai multe cazuri administrarea lor proastă i-a făcut așa. Calitatea hranei, pe care ei o aduc pe mesele lor, și stimularea copiilor să mănânce, atâta neîncetat patimile animalice și slăbesc facultățile morale și intelectuale. Foarte mulți copii capătă boala indigestiei încă din tinerețea lor, din cauza procedului greșit al părinților față de copiii lor, când sunt mici. Părinții vor fi chemați să dea socoteala înaintea lui Dumnezeu pentru astfel de procedare față de copiii lor.

Mulți părinți nu dau copiilor lor învățături de stăpânire de sine. Ei le satisfac apetitul, și le îngăduie să-și formeze, încă din copilărie, obiceiurile lor, de a mânca și bea după gusturile lor proprii. Astfel vor fi obiceiurile lor, în general, după cum și le-au format în copilărie. Gusturile lor n-au fost restrânse și pe măsură ce ei cresc în vârstă, ei își satisfac nu numai obiceiurile lor ordinare de necumpătate, ci merg mai departe. Ei își aleg tovarășiile lor corupte, și nu suferă, ca părinții să le pună vreo restricție. Ei lasă frâu liber patimilor lor corupte, și n-au decât puțin respect pentru curăție sau virtute, Acesta este motivul pentru care este atât de puțină curăție și valoare morală printre tinerii din zilele noastre și aceasta este marea cauză de ce bărbații și femeile se simt atât de puțin obligați să asculte de legea lui Dumnezeu. Unii părinți nu au stăpânire asupra lor înșiși. Ei nu-și stăpânesc poftele lor bolnăvicioase, sau pornirile lor pătimase; de aceea ei nu pot să dea educație copiilor lor, cu privire la înfrânarea apetitului lor, și să-i învețe stăpânire de sine.

[84]

Erori în educație

În timpul celor dintâi șase sau șapte ani din viața copilului, trebuie dată o atenție deosebită educației fizice, mai mult decât educației intelectuale. După această perioadă, dacă constituția fizică este bună, trebuie a se da atenție la amândouă. Pruncia se întinde până la vârsta de șase sau șapte ani. Până la această vârstă, copiii trebuie lăsați, ca niște mielusei, să alerge în jurul casei și în curte,

sărind și jucându-se în zburdălnicia spiritului lor, liberi de grijă și supărare.

Părinții, și mai cu seamă mamele, ar trebui să fie singurii învățători ai copiilor lor, până la această vârstă. Ei nu trebuie a le da încă educație din cărți. Copiii sunt în general curioși ca să cunoască lucrurile din natură. Ei cer informații, cu privire la lucrurile pe care le văd și le aud, și părinții trebuie să le ofere ocazie, de a se instrui, răspunzându-le cu răbdare la aceste mici întrebări. În felul acesta, ei pot câștiga avantajul, de a lua-o înaintea vrăjmașului și a întări spiritul copiilor lor, prin semănarea seminței bune în inimile lor, și să nu le lase loc pentru ca cea rea să prindă rădăcină. Ceea ce trebuie copilului, în vârsta fragedă a formării caracterului lui, este, instrucțiunea iubitoare a mamei.

Prima lecțiune a copilului

Cea mai principală și importantă lecție, pe care trebuie s-o învețe copilul, este înfrânarea la timp a apetitului. Este de datoria mamelor de a satisface necesitățile copiilor lor, liniștindu-i și abătându-le mintea de la supărarea lor, în loc să le dea mâncare făcându-i prin aceasta să creadă, că mâncarea ar fi remediul relelor din viață.

Dacă părinții ar duce o viață sănătoasă, fiind mulțumiți cu o dietă simplă, atunci ar fi scutiți de multe cheltuieli. Atunci tatăl n-ar mai fi obligat să muncească peste puterile sale, pentru a satisface necesitățile familiei sale. O dietă simplă și hrănitoare, nu ar avea o înrâurire atâta de dăunătoare pentru sistemul nervos și pentru patimile animale, și el n-ar mai fi ursuz și supărăcios. Dacă el s-ar împărtăși numai de alimente simple, mintea sa ar fi limpede, și nervii săi liniștiți și cu un trup curat, el n-ar mai avea nici un gust stricat iar generația prezentă ar fi într-o stare mult mai bună, de cum este acum. Dar chiar acum, în această ultimă perioadă, tot se mai poate face ceva pentru îmbunătățirea stării noastre. Este necesară o cumpătare în toate lucrurile. Un tată cumpătat nu se va plâng, că nu are mai multe feluri de mâncare pe masă. Un mod de viață sănătos va îmbunătăți starea familiei în orice sens, și va da timp femeii și mamei, ca să se devoteze copiilor ei. Cea mai importantă problemă de studiu pentru părinți va fi: Pe ce cale să instruiască pe copiii lor, spre a fi folosiți în această lume și în cea viitoare. Asemenea părinți înțelepți,

[85]

sunt mulțumiți a vedea pe copiii lor îmbrăcați cu hăinuțe plăcute, curate și confortabile, libere de broderii și podoabe. Străduințele lor serioase vor fi, ca să vadă pe copiii lor posedând. podoabe sufletești, frumusețea unui spirit blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Altarul familial

Înainte ca tatăl creștin să-și părăsească familia sa, spre a merge la lucrul său, el își va aduna familia în jurul său, și îngenunchind înaintea lui Dumnezeu, el îi va încredința purtării de grijă a Arhipăstorului. El va merge apoi la lucrul său, cu iubirea și binecuvântarea femeii sale, cum și cu a copiilor săi, care să-i facă inima fericită în tot timpul orelor sale de muncă. Iar acea mamă, care s-a sculat la datoria ei, își va cunoaște obligațiile care zac asupra ei, față de copiii ei, în lipsa tatălui

[86] Ea va simți că trăiește pentru soțul și pentru copiii ei; învățând cum trebuie pe copiii ei, deprinzându-i cu obiceiuri cumpătate și cu stăpânire de sine, și instruindu-i cu privire la datoria lor față de Dumnezeu ea îi face destoinici să fie folositori în lume, spre a ridica stindardul moralei în societate, și a respecta și asculta de legea lui Dumnezeu. O mamă evlavioasă își va instrui cu răbdare și stăruință pe copiii ei, dându-le ordin peste, ordin, și prescripție peste prescripție, dar nu într-un mod aspru și impunător, ci în iubire și gingășie; și în felul acesta, ea le va câștiga inima. Ei vor prețui atunci lecțiunile iubirii, și vor asculta cu bucurie de instrucțiunile ei.

Distracții pentru copii

În loc să gonească copiii din fața ei, ca să nu o deranjeze, cu gălăgia lor, și cu cerințele lor numeroase, ea va simți, că timpul ei nu poate fi întrebuițat mai bine, decât împlânzind și liniștind sufletele lor neliniștite și active, cu distracții, sau cu ocupații ușoare și fericite. Mama va fi răsplătită cu prisosință pentru străduințele ei depuse și pentru timpul, pe care ea îl pierde procurând distracții pentru copiii ei.

Copiii iubesc tovărășia. Ei nu se pot bucura singuri, și mama trebuie să simtă, că în cele mai multe cazuri, jocul copiilor ei trebuie

să fie, — dacă sunt în casă, — în camera pe care o ocupă ea. Atunci, ea poate avea o supraveghere generală asupra lor, și ar fi în stare să aplaneze micile neînțelegeri dintre ei, când recurg la ea, și să îndrepte obiceiurile lor rele, sau manifestările egoismului, sau ale patimilor, și să călăuzească mințile lor în direcția cea bună. Ceea ce face bucurie copiilor, ei gândesc că place și mamei, și este în totul firesc pentru ei, de a întreba pe mama, cu privire la micile lor greutăți. Iar mama n-ar trebui să rănească inima copilului ei sensibil, prin tratarea chestiunii cu indiferență, sau prin refuzul de a se deranja cu asemenea chestiuni mici. Acea ce pare slab pentru mamă, e mare pentru copii. Și un cuvânt de corijare sau muștrare, la timpul potrivit, se va dovedi adesea de mare valoare. Un semn de aprobare, un cuvânt de încurajare și de laudă, din partea mamei, va face să pătrundă o rază de soare în inimile fragede ale copiilor pentru o zi întreagă.

[87]

Cea dintâi educație, pe care copiii trebuie s-o primească de la mama, trebuie să fie în privința sănătății lor fizice. Trebuie a li se dea numai hrană simplă, de o calitate care să contribuie la cea mai bună stare de sănătate, și care trebuie să fie luată numai la ceasuri regulate, și nu mai mult de trei ori pe zi, două mase pe zi ar fi și mai bine. Dacă copiii sunt bine disciplinați, ei vor învăța să înțeleagă, că nu pot obține nimic prin strigăte sau mânie. O mamă înțeleaptă, la educarea copiilor lor, nu va avea în vedere numai tihna (confortul) ei din prezent, ci și binele lor viitor. Și cu scopul acesta, ea va învăța pe copiii ei importanța lecției stăpânirii apetitului, și tăgăduirea de sine, adică să mănânce, să bea și să se îmbrace sănătos.

O familie bine disciplinată, care iubește și ascultă pe Dumnezeu va fi veselă și fericită. Tatăl, când se întoarce de la munca sa zilnică, nu va aduce grijile sale în familie. El va simți, că cercul căminului și al familiei sunt prea sfinte, spre a-l întuneca cu griji tulburătoare. Iar când părăsește familia, el nu va lăsa acasă pe Mântuitorul Său și religia sa, ci vor fi însoțitorii săi. Influența cea dulce a casei sale, binecuvântarea femeii sale, și iubirea copiilor săi, îi fac povara zilnică ușoară, și se întoarce acasă cu pace și bucurie în inima sa, cu cuvinte de îmbărbătare pentru femeia și copiii săi, care așteaptă să zică bun venit sosirii sale. când el îngenunche împreună cu familia sa, la altarul de rugăciune, ca să aducă mulțumirile sale lui Dumnezeu pentru purtarea sa de grijă și pentru iubirii Săi, în timpul zilei, îngerii

[88] lui Dumnezeu iau parte și ei, și duc rugăciunile fierbinți ale părinților temători de Dumnezeu la cer, ca un miros bine plăcut, care se va întoarce înapoi în binecuvântări.

Părinții trebuie să întipărească în mintea copiilor lor, că e păcat a consulta gustul și a aduce vătămare stomacului. Ei trebuie să le întipărească în suflet, că prin violarea legilor ființei lor, ei păcătuiesc împotriva Făcătorului lor. Copiii educați în felul acesta nu vor primi cu neplăcere restricțiile. Ei nu se vor lăsa stăpâniți de o fire agitată și neîmpăciuitoare, și vor fi într-o mult mai bună stare de a se bucura de viață. Asemenea copii vor fi mai pregătiți și vor înțelege mai limpede obligațiile lor morale. Copiii care au fost deprinși a renunța la voința și dorințele lor pentru a împlini voința părinților, vor fi cu atât mai dispuși și gata a supune voința lor lui Dumnezeu, și a se lăsa călăuziți de Spiritul lui Hristos. Motivul pentru care atât de mulți dintre aceia, care susțin a fi creștini, au o mulțime de cercări, și împovărează comunitatea, este, că ei n-au fost lăsați de capul lor ca să-și formeze singuri caracterul. Obiceiurile lor sucite și ciudate, și dispozițiile lor rele n-au fost corijate. Ei n-au fost învățați ca să-și supună voința lor voinței părinților. Întreaga lor experiență religioasă este influențată de educația, pe care au primit-o în copilărie. Ei n-au fost ținuti în scurt; ei au crescut nedisciplinați, și acum, în experiența lor religioasă, le vine greu a se supune acelei discipline curate, pe care o învață cuvântul lui Dumnezeu. Părinții ar trebui să înțeleagă răspunderea, care zace asupra lor, de a instrui pe copiii lor, cu privire la experiența lor religioasă.

[89] Acei care privesc căsătoria, ca o întocmire sfântă a lui Dumnezeu, și păstrată ca un principiu sfânt al Său, se vor conduce după ordinea rațiunii. Ei vor chibzui cu îngrijire rezultatele fiecărui privilegiu, pe care îl oferă căsătoria. Asemenea perechi vor simți că copiii lor sunt niște mărgăritare prețioase încredințate păstrării lor de Dumnezeu pentru ca, prin disciplina lor, să îndeparteze din caracterul lor părțile noduroase, pentru ca să se arate strălucirea lor. Ei se vor simți sub cea mai solemnă obligație, de a forma caracterele lor astfel, pentru ca să facă bine în viața lor, binecuvântând pe alții cu lumina lor, și făcând lumea, în care trăiesc, să devină mai bună, și pentru ca în cele din urmă să devină destoinici pentru o viață mai superioară, pentru o lume mai bună, ca să strălucească, pururea înaintea lui Dumnezeu.

E. G. White.